

Ενοριακή

ΕΥΛΟΓΙΑ

ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ
ΙΕΡΟΥ ΝΑΟΥ
ΑΓ. ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΠΕΥΚΑΚΙΩΝ
ΑΘΗΝΩΝ

Έτος Θ'
ΑΠΡΙΛΙΟΣ 2010
Άριθ. Φύλλου 94

ΜΝΗΜΗ ΒΙΟΛΕΤΤΑΣ ΞΥΔΗ

Συμπληρώθηκαν ήδη 40 ημέρες από την έκδημία της αιμινήστου

Βιολέττας Ξύδη, ανώτερας υπαλλήλου της Τραπεζής της Ελλάδος και πιστού τέκνου της Εκκλησίας μας. Μαθήτευσε δύο δεκαετίες στις πνευματικές Συνάξεις της Πνευματικής μας Έστίας και υπέμεινε με χριστιανική καρτερία την υπερδεκαετή βαρεία της ασθένεια, πού την ακινητοποίησε στο κρεβάτι.

Ο σύζυγός της, πού στάθηκε στο πλευρό της όλα αυτά τα χρόνια της ασθένειάς της μέ σπάνια υπαπόληση προσφέρει την χορηγία του τεύχους αυτού

στή μνήμη της.

Η ΜΝΗΜΗ ΤΗΣ ΝΑ ΕΙΝΑΙ ΑΙΩΝΙΑ!

ένοριακή **ΕΥΛΟΓΙΑ**

ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ Ι. Ν. ΑΓ. ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΠΕΥΚΑΚΙΩΝ

(Ι. Άρχιεπισκοπής Άθηνών)

Άσκληπιοῦ 38 (Άθήνα) Τ.Κ.106.80 Τηλ.:2103612449-Fax:2103627037

www.agnikolaos.gr

Άπεύθυνος Συνιάξεως: π. Βασίλειος Ε. Βολουδάκης

ΔΙΑΝΕΜΕΤΑΙ ΔΩΡΕΑΝ - ΠΡΟΣΦΟΡΕΣ ΔΕΚΤΕΣ

Άπιρέπεται ή μέ όποιονδήποτε τρόπο άναδημοσίευση τών άρθρων του τεύχους αυτού **μέ την άπαραίτητη προϋπόθεση** νά άναγράφεται στην άναδημοσίευση ή πηγή προελεύσεώς τους καθώς και όλόκληρο τό όνομα του συνιάκτου τους και όχι μόνο τά άρχικά του, μέ τά όποια τυχόν δημοσιεύονται τά άρθρα στο περιοδικό μας.

ΧΟΡΗΓΟΣ ΤΕΥΧΟΥΣ:

Παναγιώτης Ξύδης

Είς μνήμην τής συζύγου του

ΒΙΟΛΕΤΤΑΣ

Στά όπλα χριστιανοί! Τόν έχθρό μας τόν ψηφίσαμε!

ΑΝΑΣΤΑ ΚΥΡΙΕ, ΒΟΗΘΗΣΟΝ ΗΜΙΝ!

Αυτό τό Πάσχα εἶναι ἀλοιώτικο ἀπό όσα ἔχουμε ζήσει μέχρι σήμερα καί ἐμεῖς καί οἱ παλαιότεροι ἀπό ἐμᾶς.

Αὐτό τό Πάσχα μᾶς μεταγγίζει τήν ἀτμόσφαιρα τῶν « Ἐλευθερων Πολιορκημένων» καί μᾶς κάνει νά νοιώσουμε τήν ψυχολογία τῶν ἀνθρώπων τῆς Ἐξόδου τοῦ Μεσολογγίου. Μᾶς δίνει τήν αἴσθησι ὅτι εἴμαστε πολιορκημένοι μέσα στήν Πατρίδα μας, ὄχι ἀπό ἕνα βάρβαρο ἐχθρό, πού ξέρουμε πώς δέν μπορεῖ νά συγκριθῆ μέ τήν Ἀλήθεια τῆς Παραδόσεώς μας ἀλλά πολιορκημένοι ἀπό ἕνα ὑπουλο ἐχθρό πού θαυμάζουν καί ὑπηρετοῦν, αὐτοί πού μᾶς κυβερνοῦν.

Τώρα, ὁ ἐχθρός βρίσκεται μέσα, ἐντός τῶν τειχῶν, ντυμένος μέ τά διακριτικά τοῦ Ἑλληνα, χωρίς, ὅμως, τήν ψυχή καί τήν πίστη τοῦ Ἑλληνα. Γι' αὐτό δέν νοιώθουμε τήν χαρά καί τόν ἐνθουσιασμό τῶν Ἐλευθερων Πολιορκημένων, πού μάχονταν ἕναν ἀλλόθρησκο καί ἀλλόφυλο ἐχθρό, ἀλλά τή θλίψη καί τό ψυχικό βάρος αὐτοῦ πού πρέπει νά ἀντιμετωπίσει τόν ἴδιο του τόν ἀδελφό, τόν συνέλληνα, πού συντάχθηκε σέ ὅλα μέ τόν ἐχθρό τῆς Ἀλήθειας καί ταυτίσθηκε μέ τό ἦθος του.

Τώρα, νοιώθουμε ἀπόλυτα τόν φαλμωδό: «Εἰ ὁ ἐχθρός ὠνειδισέ με, ὑπήνεγκα ἄν, καί εἰ ὁ μισῶν ἐπ' ἐμέ ἐμεγαλορρημόνησεν ἐκρύβην ἄν ἀπ' αὐτοῦ, σύ δέ ἄνθρωπε ἰσόψυχε, ἡγεμών μου καί γνωστέ μου, ὅς ἐπί τό αὐτό ἐγλύκανάς με ἐδέσματα, ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ Θεοῦ ἐπορεύθημεν ἐν ὁμονοίᾳ»!

Αὐτό τό Πάσχα μᾶς βρίσκει θορυβημένους, ἀμήχανους, φοβισμένους, γιατί δέν ξέρουμε, οὔτε μποροῦμε νά ὑποφιασθοῦμε τί μᾶς ξημερώνει ἡ αὐριανή ἡμέρα. Τό μόνο πού ξέρουμε εἶναι ὅτι δέν γνωρίζουμε τήν πραγματική ἀλήθεια γιά τίποτε ἀπό αὐτά πού γίνονται καί συντελοῦνται στόν τόπο μας, οὔτε φαίνεται νά εἶναι κανείς διατεθειμένος νά μᾶς μιλήσει καθαρά καί ξάστερα γιά τό τί ἀκριβῶς συμβαίνει, γιατί συμβαίνει καί τί σχεδιάζεται ὥστε νά

άντιμετωπισθῆ ἢ περιπελεγμένη καί ἀδιέξοδη κατάσταση πού ἔχει δημιουργηθεῖ.

Μέσα σ' αὐτήν τήν ἀμήχανη σιωπή τοῦ ιδιότυπου πολέμου, πού ἐνεργεῖται ὄλο καί πιά ἐπικίνδυνα στήν χώρα μας, ἡ ζωή τῆς Ἐκκλησίας μας, πού σφύζει ἰδιαιτέρως τώρα τίς ἡμέρες τῆς Μεγάλης Ἑβδομάδος, μᾶς παραλαμβάνει ἀσυντόνιστους πνευματικά καί “χαμένους στόν κόσμο μας”, βυθισμένους στόν φόβο γιά τά ἐπερχόμενα στόν τόπο μας καί στήν Οἰκουμένη ὁλόκληρη.

* * *

Αὐτά πού ζοῦμε σήμερα δέν τά ἔχει ξαναζήσει ποτέ ὁ τόπος μας, ἀπό τά πανάρχαια χρόνια ὡς τίς πιά δύσκολες περιόδους τοῦ 20οῦ αἰῶνα, γιατί ποτέ μέχρι σήμερα δέν εἶχαν βρεθεῖ Κυβερνήτες πού νά καταφρονοῦν τόσο κατάφωρα τό ἑλληνικό πνεῦμα καί νά μάχονται μέ τόση μανία νά ἐξαλείψουν καί τήν παραμικρή προϋπόθεση πού διευκολύνει τήν πραγμάτωση καί βίωση τῶν ὁδηγιῶν τοῦ Θεοῦ στήν καθημερινή, προσωπική καί δημόσια ζωή.

Ἡ πολεμική μανία τῶν κυβερνητῶν μας ἐναντίον τῆς πίστεως, πού εἶναι τό χαρακτηριστικό γνώρισμα τοῦ Ἑθνους μας, δέν εἶναι ἀπλῶς ἓνα λογικό συμπέρασμα, πού προκύπτει ἀβίαστα μόνο ἀπό τήν πολιτική τους, ἀλλά καί ἔχει διατυπωθεῖ μέ σαφήνεια, ὡς στόχος τοῦ Κυβερνητικοῦ τους προγράμματος.

Τό ἔτος 1992, ὁ πρῶην πρωθυπουργός κ. Σημίτης, στό βιβλίο του μέ τίτλο “Ἐθνικιστικός Λαϊκισμός ἢ Ἑλληνική πολιτική” στήν πρώτη ἔκδοση καί στή σελίδα 75, ἀναλύοντας τίς πολιτικές του θέσεις, ἀποκαλύπτει ὅτι βασικός ἄξονας τῆς πολιτικῆς του, γιά τήν κατά τήν γνώμη του πρόοδο τῆς Ἑλλάδος, εἶναι ἡ ἐνίσχυση τῶν ἐχθρῶν τῆς Ἐκκλησίας ὥστε αὐτοί νά φέρουν ὅσο τό δυνατόν περισσότερα ἐμπόδια γιά νά ἀποτρέψουν τή βίωση τῆς χριστιανικῆς ζωῆς. Ἐπειδή δέ, διαπιστώνει ὅτι ἡ οὐσία τοῦ Ἑθνους μας εἶναι ἡ Ἐκκλησία, στρέφεται καί ἐναντίον αὐτῆς τῆς ιδέας τοῦ Ἑθνους!

Παραθέτουμε τή σχετική παράγραφο κατά γράμμα γιά νά μή θεωρηθοῦμε συκοφάντες: « Ἡ πολιτική μας εἶναι νά ἐνισχύσουμε μέ κάθε τρόπο καί μέ κάθε μέσο τήν ἀδιαφορία ἀπέναντι σέ ἐξελίξεις μέ ἰδεολογικό προσανατολισμό, μιά χωρίς ἀπήχηση

έλληνική χριστιανική παράδοση. Νά ἐμποδίσουμε καί νά ἀποτρέψουμε μέ κάθε κόστος τήν προσήλωσιν στήν ἰδέα τοῦ Ἔθνους καί στή χριστιανική παράδοση, πού ἀποδυναμώνει καί ἐγκυμονεῖ κινδύνους σέ μία σύγχρονη παρουσία, πού πρέπει νά ἔχει ἡ Ἑλλάδα»!

Ὅταν τόσο ἀπροκάλυπτα ἐμφανίζονται οἱ προθέσεις καί τά ἀντιχριστιανικά σχέδια τῶν κρατούντων γιά τήν ἐξάλειψιν τῆς πίστεως ἀπό τήν ζωὴ τῆς πατρίδος μας, τότε δέν ὑπάρχουν περιθώρια γιά περιφερειακές μάχες καί ἐξειδικευμένες κριτικές. Τώρα εἶναι ὥρα νά σημάνῃ Πανελλήνιος Συναγερμός καί νά καλέσουμε τόν λαό νά πάρῃ τά πνευματικά ὄπλα καί νά ἀπαιτήσῃ τήν ὀριοθέτησιν τοῦ τί σημαίνει νά εἶσαι πραγματικός Ἕλληνας, γιατί πραγματικός Ἕλληνας μέχρι χθές ἐσήμαινε τόν Ὀρθόδοξο χριστιανό. Ἀκόμη καί οἱ ἀνά τόν κόσμο Ὀρθόδοξες Ἐκκλησίες χαρακτηρίζονται ἀποκλειστικά μέ τήν φράσιν « Ἑλληνική Ἐκκλησία»! Ὅλοι γνωρίζουν τήν Ἑλλάδα σάν τήν μόνη ἀμιγῶς Ὀρθόδοξη χώρα, ὅπως ὅλοι, ἐπίσης, γνωρίζουν ὅτι ἡ Ἑλλάδα εἶναι ἡ μοναδική χώρα στόν κόσμο πού κυβερνᾶται –ὅπως οἱ δικτατορίες– ἀπό τήν ἰδεολογική μειοψηφία της, ἀπό μιά δυναμική ἀντιεκκλησιαστική μειοψηφία, μέ κοινοβουλευτικό, ὅμως, μανδύα.

Αὐτά πού γράφουμε εἶναι πολύ ἥπια καί συγκρατημένα, ἄν ἀναλογισθῇ κανεῖς ὅτι ὁ πολύς κόσμος ἀγνοεῖ τό βάθος τῆς διαβρώσεως πού ἔχει συντελεσθῇ στήν πάλαι ποτέ εὐσεβῆ πατρίδα μας. Ἀρκεῖ νά ἀναφερθοῦμε μόνο σέ ἓνα ἀπό τά πολλά προεδρικά διατάγματα πού ἀγνοεῖ ὁ Ἑλληνικός λαός καί πού, ἄν γνώριζε, θά ἔφριττε. Ἀντλῶ ἀπό τό διαδίκτυο:

«Μέ τό ὑπ' ἀριθμόν 182 Προεδρικό Διάταγμα (22-3-1978), τό Κεντρικό Ἰσραηλιτικό Συμβούλιο (Κ.Ι.Σ.) ἔγινε Νομικό Πρόσωπο Δημοσίου Δικαίου(!) καί ἔχει (καί ἀσκεῖ) δικαιώματα, τά ὁποῖα μόνο τό Κράτος μπορεῖ νά ἀσκήσει. Εἰδικότερα, μέ αὐτό τό Π.Δ.:

“Τό Κεντρικό Ἰσραηλιτικό Συμβούλιο (Ἑλλάδος) δικαιούται νά εἰσπράττει φόρους, γιά δική του χρῆσιν, ἀπό τούς ἔβραίους πού διαμένουν στήν Ἑλλάδα, ἀντί τοῦ ἑλληνικοῦ κράτους»!!!

Μέ ἀπλᾶ λόγια, κανένας ἔβραϊος δέν πληρώνει φόρο στό ἑλληνικό δημόσιο, ἀλλά μόνο στό Κ.Ι.Σ.!!!

Ἐπειδή ὅμως ὁ νόμος «ἐπεκτάθηκε», ἀργότερα, ἀποφασίσθηκε

πώς και οί χριστιανοί πού μετέχουν στό Κεντρικό 'Ισραηλιτικό Συμβούλιο (σημ.: πολλοί πολίτευτές μειαξύ τών άλλων μετέχουν σ' αυτό), απαλλάσσονται τής ύποχρεώσεως καταβολής φόρων στό έλληνικό δημόσιο...!!!

'Εάν μάλιστα αναλογισθοῦμε ότι τό Κ.Ι.Σ. έχει αὐθαίρετα ἀπαγορεύσει ΜΕ ΑΛΥΣΙΔΕΣ τή διέλευση τών 'Ελλήνων ἀπό τήν ὁδó Μελιδόνη στόν Κεραμεικό, ὅπου στεγάζεται ἡ Συναγωγή καί άλλα έβραϊκά διοικητικά κίρια, σέ ἕναν χῶρο ὅπου βρίσκονται έρείπια τοῦ ἀρχαίου νεκροταφείου τοῦ Κεραμεικοῦ, δημιουργοῦνται πολλά εὐλόγα έρωτηματικά, ἀναφορικά μέ τήν ταυτότητα αὐτῶν πού κατέχουν πραγματικά τά ἡνία τής έξουσίας στήν 'Ελλάδα...

Τό Κ.Ι.Σ. πέραν τοῦ γεγονότος ότι μπορεῖ νά δέχεται περιουσίες έβραίων καί νά φορολογῆ αὐτούς, ὑποκαθιστῶντας τό 'Ελληνικό κράτος, γεγονός πρωτοφανές, εἶναι παράλληλα ἀπαλλαγμένο καί τό ἴδιο ἀπό τήν καταβολή φόρων, ὅσον ἀφορᾷ στή διαχείριση τών πόρων του.

'Επιπλέον τό Κ.Ι.Σ. δέν καταβάλλει κανένα φόρο στό 'Ελλαδικό κράτος γιά τήν ἀπόκτηση, δωρεά, ἀγορά, ὁποιασδήποτε κινητῆς ἢ ἀκίνητης περιουσίας, ἐνῶ παράλληλα δικαιούται νά εἰσάγη ἀδασμολόγητα προϊόντα πρὸς έβραϊκή χρήση.

Καί' επέκταση, τό Κ.Ι.Σ. έχει συγκροτήσει ὅπως προκύπτει ἀπό τόν έσωτερικό του κανονισμό, ἕναν αὐτάρκη καί αὐτοδιοικούμενο ὄργανισμό πού επέκτείνεται σέ ὅλους τούς νομοθετικούς, ἀστυνομικούς, δικαστικούς, διοικητικούς, θρησκευτικούς, εκπαιδευτικούς, οἰκονομικούς, κ.ἄ. τομεῖς, ὑποδομή ἢ ὁποία ἀπαιτεῖται γιά τή λειτουργία ἑνός ἀνεξάρτητου κράτους.

Τά προνόμια τά ὁποῖα ἔχουν παραχωρηθεῖ ἀπό τό έλληνικό κράτος στό Κ.Ι.Σ. εἶναι παράνομα καί ἀντισυνταγματικά, ἀφοῦ μέ τόν συγκεκριμένο κανονισμό τοῦ Κ.Ι.Σ., αὐτοβούλως έχει δημιουργηθεῖ ἕνα "κράτος ἐν κράτει" ἀπό τήν έλληνική έβραϊκή κοινότητα.

Καί μάλιστα, αὐτό τό "κράτος" δέν μετέχει σέ καμμία ὑποχρέωση ἔναντι τοῦ έλληνικοῦ κράτους καί ἀπλᾶ εἰσπράττει χωρίς ποτέ νά ἀποδίδῃ τίποτε πρὸς τό έλληνικό δημόσιο»!...

Αὐτά πρέπει νά ἀξιολογηθοῦν σέ συσχετισμό μέ τήν ἐπιχείρηση "λεηλασίας τῆς Ἐκκλησίας", πού ἔχει ξεκινήσει ἡ Ἑλληνική Βουλή, κατασκευοφαντῶντας καί διασύροντας τήν Ἐκκλησία γιά νά ἀποστρέψῃ τό ἐνδιαφέρον τῆς κοινῆς γνώμης ἀπό τούς πραγματικούς αἰτίους τῆς οἰκονομικῆς ἐξαθλιώσεως τοῦ λαοῦ καί νά τό

στρέψη ἐναντίον τῆς πνευματικῆς Μητέρας τοῦ ἔθνους μας.

Γι' αὐτά καί γιά ἄλλα πολλά τό περιοδικό μας αἰσθάνεται τήν ἀνάγκη νά δώση προτεραιότητα στόν ἀγῶνα γιά τήν διάσωση τῆς ἰδιομορφίας τοῦ ἔθνους μας, γιατί αὐτός ὁ ἀγῶνας γινόταν πάντοτε, ὅταν ἡ πίστη τοῦ Χριστοῦ ἦταν τό «κινδυνευόμενον».

Ἐπί τῶν χρόνων τοῦ Μ. Κωνσταντίνου μέχρι χθές, ὅλοι οἱ **Ρωμηοί ρίχνονταν στή μάχη «γιά τοῦ Χριστοῦ τήν πίστη τήν Ἁγία»!**

Θέλουμε νά προλάβουμε μερικούς, πού ἐνδέχεται νά μᾶς παρεξηγοῦν ἐπειδή παραμερίζουμε ἄλλα θεολογικά καί ἐορτολογικά θέματα καί ἐπικεντρωνόμαστε σέ θέματα πού ἔχει ἐπικρατήσει νά χαρακτηρίζονται πολιτικά. Ἀπαντοῦμε, λοιπόν, στό δυνητικό ἐρώτημά τους, λέγοντας ὅτι δέν συμμερίζομαστε τήν ἄποψη πώς τά θέματα πού θίγουμε εἶναι πολιτικά, μέ τήν ἔννοια τῆς ἐμ-πλοκῆς μας στήν κοσμική ἐξουσία, **ἀλλά τά θεωροῦμε κατ' ἐξοχήν πνευματικά**, ἀφοῦ ὁ πολιτισμός, τό φρόνημα τῶν πολιτῶν, ἡ παιδεία, ἡ ἱστορία, ἡ καθημερινή πρακτική, ἡ βιοτή, ἡ τιμιότητα, ὁ σεβασμός, τό ἦθος ἑνός λαοῦ, εἶναι ὁ ἐκφραστής, ὁ καθρέπτης καί ὁ δείκτης τῆς ποιότητος τῶν πιστευμάτων του καί ὄχι μόνο οἱ θρησκευτικές ἤ καί οἱ θεολογικές γνώσεις τῶν ἀνθρώπων, ὅταν αὐτές δέν μποροῦν νά ἀφομοιωθοῦν καί νά μεταποιηθοῦν σέ χρι-στιανική ζωή.

Ὅταν γράφουμε, λοιπόν, ἐναντίον ἐκείνων πού δηλητηριάζουν τίς πνευματικές ρίζες τοῦ λαοῦ μας, ἐναντίον ἐκείνων πού καλοῦν τόν λαό νά ἀπειθήσῃ στίς ἀρχές καί στίς ἐπιταγές τοῦ Εὐαγγελίου καί νά προσαρμοσθῇ στά κοιλιόπνευστα κελεύσματα τῶν Διεθνῶν Κέντρων ἀποχριστιανισμοῦ τῆς Γῆς, τότε, πιστεύουμε ὅτι ὁ ἀγῶνας μας δίδεται στήν καρδιά τοῦ ἐχθροῦ τῆς Ἀλήθειας καί ὄχι στό περιθώριο.

Ἐναντίον τῶν αἰρέσεων, τοῦ πολιτικοῦ γάμου, τῶν ταυτοτήτων, τῶν ὀλοκληρωτικῶν ἠλεκτρονικῶν ἐλέγχων πού τρομοκρατοῦν τοὺς χριστιανούς κ. ἄ. Σ' αὐτούς τοὺς ἀγῶνες συμμετέχω ὀλόψυχα καί ἀνεπιφύλακτα, μέ τίς μικρές μου

δυνάμεις, από τά πρώτα μου ιερατικά χρόνια. Σέ μάχες σκληρές και σέ καιρούς πού αὐτά τά θέματα εἶχαν κατεπείγουσα προτεραιότητα. Γιατί πάντοτε πρέπει νά εἴμαστε ἄγρυπνοι και νά μήν ὑποστέλλουμε τήν σημαία τοῦ πνευματικοῦ ἀγῶνος οὔτε μπροστά στήν παραμικρή ὑποψία νοθείας τῆς πίστεώς μας.

Ἄλλά αὐτή τή στιγμή δέν ἔχουμε τήν πολυτέλεια νά ὑπερασπισθοῦμε τό πνευματικό μας “παντεσπάνι”, γιατί ἀφανίζεται, χωρίς νά τό πάρουμε εἶδηση, **ὀλόκληρη ἡ Ὁρθόδοξη πίστη μας**, ἀφοῦ τό επίσημο κράτος ἔχει ἀποδυθεῖ σέ καμουφλαρισμένον ἀπηνή διωγμό τῆς Ἐκκλησιαστικῆς ζωῆς. Σήμερα δέν εἶναι πρῶτος ἐχθρός ὁ Οἰκουμενισμός, παρ’ ὅτι παραμένει βασικός ἐχθρός. Καί δέν εἶναι πρῶτος ἐχθρός, γιατί σήμερα δέν κυβερνάει τήν πατρίδα μας τό Βατικανό, ἀλλά ἀμοραλιστές κυβερνήτες πού δέν ἐπιδιώκουν μόνο νά τροποποιήσουν τήν Ὁρθοδοξία, σύμφωνα μέ τά αἰρετικά δόγματα ἀλλά και νά ἐξαφανίσουν κάθε πράξη, πιστευμα ἢ και σύμβολο ἀκόμη πού θυμίζει χριστιανισμό.

Πρέπει κάποτε νά συνειδητοποιήσουμε ὅτι οἱ μάχες δέν δίδονται πάντοτε στό ἴδιο μέτωπο, γιατί ὁ ἐχθρός ἀλλάζει και τακτική και σύστημα. Συνεπῶς, ὅταν προσπαθοῦμε νά διαφωτίσουμε τόν λαό νά ἀποπέμψη κυβερνήτες, πού εἶναι ξένοι πρὸς τό φρόνημα τῆς Ἐκκλησίας και νά προτρέψη πιστούς ἀνθρώπους νά ἀσχοληθοῦν μέ τά κοινά, τότε ὁ ἀγώνας μας **προασπίζει τήν Ὁρθοδοξία και ἀπό ὅλους τοὺς ὑπολοίπους ἐχθρούς της**, ἀφοῦ οἱ πιστοὶ ἄρχοντες εἶναι ἐκεῖνοι πού ἀναδείχθηκαν σέ ὅλες τίς περιόδους τῆς ἱστορίας ὡς ὑπέρμαχοί της.

Τό ἀντίθετο, ὅμως, δέν συμβαίνει. Ὅταν κάνουμε ἀγῶνες μόνο ἐναντίον τοῦ Οἰκουμενισμοῦ ἢ ζητιανεύουμε ἀπό τοὺς ἐκάστοτε κρατοῦντες τά αὐτονόητα πνευματικά μας δικαιώματα, ἀφήνοντας ἀσήμαντες ἀντιεκκλησιατικές μειοψηφίες νά κυβερνοῦν, δηλαδή νά διαφθείρουν τό λαό σέ ὅλους τοὺς τομεῖς και νά ὑβρίζουν τήν Ἐκκλησία, τότε οἱ ὅποιοι ἀγῶνες μας ὑπέρ τῆς εὐσεβείας μοιάζουν μέ γραφικά ξεσπάσματα, πού ἐκτονῶνουν τόν ψυχισμό μας χωρίς, ὅμως, νά φέρνουν κανένα πρακτικό ἀποτέλεσμα. Ἐξ ἄλλου, εἶναι γνωστό ὅτι αὐτοὶ οἱ κληρικοί πού πρωτοστατοῦν ὑπέρ τοῦ Οἰκουμενισμοῦ εἶναι ἀπόλυτα και κατά πάντα ἐναρμονισμένοι μέ τοὺς κρατοῦντες, ἀφοῦ εἶναι πιά παγκοίμως γνωστό

ὅτι οἱ ἀπό τοῦ αἰῶνος Οἰκουμενισταί εἶναι, σὺν τοῖς ἄλλοις, ἄνθρωποι χαλαρῶν πνευματικῶν ἀλλά καί ἠθικῶν δεσμῶν!

Ἡ ὥρα εἶναι περασμένη. Ὅμως τό ἔλεος τοῦ Θεοῦ μπορεῖ καί στήν περασμένη ὥρα νά δώση παράταση. Ἀρκεῖ νά συνειδητοποιήσουμε ὅλοι τόν κίνδυνο σέ ὅλη του τήν ἔκταση καί νά συντονισθοῦμε ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον τῆς Πατρίδος μας σέ κοινό ἀποτελεσματικό ἀγῶνα, μέ στόχο καίριο, μέ πόθο ἱερό καί τήν ἀδιάλειπτη ἐνδόμυχη ἰκεσία πρὸς τόν φιλόανθρωπο Θεόν καί Πατέρα μας: « Ἀνάστα Κύριε, βοήθησον ἡμῖν ἕνεκεν τῆς δόξης τοῦ ὀνόματός Σου!»! « Ἀνάστησον, Κύριε, τήν Σκηνήν τήν πεπτωκυῖαν», τήν Ἑλλάδα Σου!

π. Β. Ε. Β.

ΔΙΟΡΘΩΣΗ

Στό προηγούμενο τεῦχος, στό ἄρθρο τοῦ π. Β.Ε.Β., «Γιατί ἔγινε Στρατηγός ἡ Παναγία μας;» ἀπό τυπογραφική ἀβλεψία ἀποδόθηκε τό παρατεθέν ἀρχαῖο ἀπόσπασμα στόν Πausanias ἐνῶ ἀνήκει στόν Πλούταρχο. Νά σημειωθῇ ὅτι τό ἴδιο ἀπόσπασμα εἶχε τεθεῖ καί στό κύριο ἄρθρο τοῦ τεύχους 78, τοῦ Δεκεμβρίου 2008, ἀλλά τότε εἶχε ἀποδοθεῖ σωστά στόν Πλούταρχο.

Ἡ Παράγραφος τοῦ ὡς ἄνω ἄρθρου, μετά τήν ἀποκατάσταση τοῦ λάθους ἔχει ὡς ἐξῆς:

« Ὁ Πλούταρχος περιγράφει μέ συντομία ἀλλά καί μέ σαφήνεια τήν ἀπόλυτη θεοσέβεια ὅλων τῶν Ἑλληνικῶν Πόλεων-Κρατῶν: «Εὔροις δ' ἂν ἐπιῶν πόλεις ἀτειχίστους, ἀγραμμάτους, ἀβασιλεύτους, ἀοίκους, ἀχρημάτους, νομίματος μή δεομένας, ἀπίρους θεάτρων καί γυμνασίων· ἀνιέρου δέ πόλεως καί ἀθέου, μή χρωμένης εὐχαῖς, μήδ' ὄρκους, μηδέ μαντεῖαις, μηδέ θυσίαις ἐπ' ἀγαθοῖς, μηδ' ἀποτροπαῖς κακῶν, οὐδεῖς ἐστὶν γεγινώς θεατῆς οὐδ' ἔσται». Αὐτά πού λέει ὁ Πλούταρχος σημαίνουν ὅτι ὁ κάθε περιηγητής τῶν Ἑλληνικῶν Πόλεων-Κρατῶν τῆς ἀρχαιότητος «μποροῦσε νά συναντήσῃ πόλεις χωρίς τείχη, χωρίς παιδεία, χωρίς διοίκηση, χωρίς σπίτια, χωρίς χρήματα, πόλεις πού δέν χρειάζονται νόμισμα, πού δέν ἔχουν θέατρα ἢ γυμναστήρια, οὔτε γνωρίζουν ἂν ὑπάρχουν τέτοια, πόλη, ὅμως, πού εἶναι ἄθρη καί δέν ἔχει ἱερά, πού δέν κάνει προσευχές, οὔτε ὄρκους, οὔτε μαντεῖες, οὔτε θυσίες γιά εὐδόωση καλῶν αἰτημάτων, οὔτε γιά τήν ἀποτροπή τῶν συμφορῶν, τέτοια πόλη κανεῖς δέν συνάντησε οὔτε πρόκειται νά συναντήσῃ». Ποῦ νά ζοῦσε ὁ Πλούταρχος στίς μέρες μας!...»

Ἡ κρίση μπορεῖ νά φέρη τή λύση

Ἡ ΑΝΑΣΤΑΣΗ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ ΝΑ ΞΑΝΑΖΩΝΤΑΝΕΨΗ ΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΑ ΤΩΝ ΠΡΩΤΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

Οπως ἡ πώση τῶν Πρωτοπλάστων ἐπέφερε τήν πώση ὅλης τῆς κτίσεως, ἔτσι καί ἡ Ἐνάσταση τοῦ Χριστοῦ συνανασταίνει ἐν δυνάμει ὅλην τήν κτίση, ἀρχῆς γενομένης καί πάλι ἀπό τόν ἄνθρωπο.

Καλούμαστε νά γίνουμε φωτεινές λαμπάδες, οἱ ὁποῖες δέν κρύβονται «ὑπό τόν μῶδιον», ἀλλά φαίνονται «πᾶσι τοῖς ἐν τῇ οἰκίᾳ». «Δεῦτε, λάβετε φῶς, ἐκ τοῦ θείου φωτός» μᾶς καλεῖ ἡ Ἐκκλησία τῆ νύχτα τῆς Ἀναστάσεως. Ἄρα ὁ Θεός δέν τσιγκουνεύεται, περιμένει νά κάνουμε ἕνα βῆμα ἐμπρός καί νά ἀπλώσουμε τό χέρι μας «δεῦτε, λάβετε» καί ὅλα τά ὑπόλοιπα τά φροντίζει Ἐκεῖνος. Μέ μιά κίνηση μᾶς κάνει μετόχους τῆς Θείας Του Ἐνεργείας «ἐκ τοῦ θείου φωτός», μᾶς κάνει ἄλλους ἀνθρώπους. Μᾶς κάνει φωτεινές λαμπάδες, ἀγίους: «Ἅγιοι γίνεσθε».

Οἱ πρῶτοι Χριστιανοί ζοῦσαν αὐτή τήν κατάσταση, διαφύλαζαν τό φῶς τοῦ Χριστοῦ ὡς ζωντανή φλόγα στήν καρδιά τους καί ἔκτισαν τήν κοινωνία πού περιγράφεται στίς Πράξεις τῶν Ἀποστόλων. Μέ αὐτό τόν τρόπο ὄχι μόνο ἐπέζησαν ἀλλά μεγαλούργησαν, ὄχι μόνο διατήρησαν τή φλόγα τῆς πίστεως ἀλλά τήν μετέτρεψαν σέ τέτοια λάμψη ὥστε συχνά καί οἱ διώκτες τους φωτίστηκαν, δηλαδή ἔλαβαν μέσω αὐτῶν φῶς ἐκ τοῦ Θεοῦ φωτός.

Κάθε χρόνο ξαναγίνεται ἡ Ἐνάσταση, κάθε χρόνο ἀναβλύζει καί πάλι τό Θεῖο φῶς καί καλούμεθα νά τό λάβουμε. Ἀλλά καί κάθε χρόνο μᾶς δίδεται ἐκ νέου ἡ δυνατότητα νά τό διαφυλάξουμε καί νά γινόμαστε σάν τούς πρῶτους Χριστιανούς. Καί τότε θά δοῦμε καί θά βιώσουμε τί σημαίνει τό νά γίνουν οἱ ἔσχατοι, πρῶτοι.

Ἵσως αὐτά μᾶς φαίνονται οὐτοπικά, ἴσως μᾶς φαντάζουν ὄνειρα ἢ τό πολύ φωτεινές πινελιές σέ ἕνα κατάμαυρο φόντο. Δέν πειράζει, διότι δέν μπορεῖ νά λειτουργήσῃ ἀποτρεπικά. Στό στρατό μᾶς ἔκαναν ἐπίδειξη πῶς σέ μιά ἐξοχή χωρίς ἠλεκτρικούς λαμπτήρες φαίνεται τήν νύχτα ἕνα ἀναμμένο τσιγάρο σέ ἀπόσταση ἑνός χιλιομέτρου. Πόσο μᾶλλον διακρίνεται ἕνας φωτοφόρος ἄνθρωπος, μέτοχος τοῦ φωτός τοῦ ἀναστάντος Χριστοῦ σέ ἕνα σκοτεινό κοσμικό περιβάλλον.

Διαβάζοντας τις Πράξεις των Ἀποστόλων διαπιστώνουμε ὅτι καί τότε ἢ κατά Χριστόν ζωὴ ξεκίνησε ἀπὸ τοπικὲς κοινότητες καί ἀπλώθηκε σταδιακά. Γιατί νὰ μὴν ἐπαναληφθῆ; Χρειάζεται ἐπανευαγγελισμός, ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ πρέπει νὰ φθάσῃ πάλι στὰ σπίτια ὄλων τῶν ἐνοριτῶν, καί πρέπει νὰ φθάσῃ ἔμπρακτα, ὅπως τότε. Οἱ ἀνάγκες τῶν ἀνθρώπων εἶναι πολλές καί ἡ μοναξιά καί ἡ ἀπομόνωση τὶς πολλαπλασιάζουν. Πολλὰ πράγματα ἔχουν ἀνάγκη διορθώσεως καί ἀλλαγῆς.

Ἄς ξεκινήσουμε ἀπὸ αὐτὸ πού μπορούμε, δηλαδή νὰ δείξουμε ἐνδιαφέρον γιὰ τὸν διπλανό μας, γιὰ νὰ κερδίσουμε ἐκ νέου τὴν ἐμπιστοσύνη του. Αὐτὸ πού οἱ πολλοὶ θεωροῦν ἐμπόδιο, πρέπει γιὰ μᾶς νὰ ἀποτελέσῃ μία εὐκαιρία: Ἡ πολυκατοικία. Ὅπως ὑπῆρχε παλιά ὁ θυρωρός, πρέπει τώρα νὰ ὑπάρχῃ κάποιος συνεργάτης τῆς φιλανθρωπικῆς διακονίας τῆς ἐνορίας, ὁ ὁποῖος θὰ ἐντοπίζῃ τὰ προβλήματα, θὰ ἀντιμετωπίζῃ ἀπλὲς ἀνάγκες (ψώνια, ἐτοιμασία φαρμάκων) καί θὰ πληροφορῆ τὸ Ἐνοριακὸ Φιλόπρωχο τοῦ Ναοῦ.

Μ' αὐτὸ τὸν τρόπο διαπιστώνονται καί οἱ πραγματικὲς ἀνάγκες, ξεπερνιέται τὸ αἶσθημα τῆς ντροπῆς τῶν ἀξιοπρεπῶν ἐνοριτῶν καί ἀποκλείονται οἱ ἐπαγγελματίες ἐπαῖτες, οἱ ὁποῖοι ἀπαιτοῦν μὲ θρᾶσος καί αὐθάδεια χρήματα, ἐνῶ ὑβρίζουν καί ἀρνοῦνται τὸν Χριστόν καί ἔχουν μάθει νὰ ζοῦν σάν παράσιτα. Ἄλλ' ὅπως στὴν γεωργία ὑποχωροῦν καί ἐξαφανίζονται τὰ παράσιτα ὅσο καλλιεργεῖται καί σκαλίζεται τὸ χωράφι, ἔτσι συμβαίνει καί στὴν ἀνθρώπινη κοινωνία. Μὲ τὴν πνευματικὴ καλλιέργεια τῶν ἐνοριτῶν, μὲ τὴν μεταφορὰ τῆς ἐν Χριστῷ ἀγάπης στὰ σπίτια πνίγονται τὰ παράσιτα καί γίνεται ὁ χῶρος τῆς ἐνορίας αὐτομάτως ἀπαγορευμένη ζώνη.

Στὴν πνευματικὴ καλλιέργεια καί στὴ στενώτερη σχέση τῶν ἐνοριτῶν μὲ τὸ κέντρο τῆς ἐνορίας, τὸν Ἱ. Ναό, θὰ μπορούσε νὰ συνεισφέρῃ ἢ μετὰδοση τῶν Ἱ. Ἀκολουθιῶν καί τῶν τακτικῶν ὁμιλιῶν - κηρυγμάτων στὰ σπίτια ὄλων, οἱ ὁποῖοι δι' ὁποιοδήποτε λόγον ἐμποδίζονται νὰ μεταβοῦν στὸν Ναό. Ἡ φιλανθρωπία εἶναι συνέχεια καί προέκταση τῆς λειτουργικῆς ζωῆς καί ὄχι ἄσχετο ἀπὸ ἐκείνην ἔργο, καί ὡς τέτοια συνέχεια γίνεται ἐλαφριά γιὰ τοὺς προσφέροντάς την, εὐπρόσδεκτη ἀπὸ τοὺς δέκτες, ἀλλὰ ἀσήκωτη γιὰ «τοὺς ἀτάκτως περιπατοῦντας» ἐν ἡμῖν.

Ὁ σπόρος μπορεῖ νὰ καρποφορήσῃ καί ἐντὸς τῆς τσιμεντούπολης, ἂν σκαλισθοῦν καί μαλακώσουν οἱ καρδιές μας, γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ πνεύσει ἢ αὔρα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καί νὰ λάμψῃ τὸ φῶς τοῦ νοητοῦ ἡλίου ἀκόμα καί στὰ πλεόν ἀποπνυκτικά καί σκοτεινὰ ὑπόγεια.

Χριστὸς ἀνέστη τραβώντας τὸν Ἀδὰμ ἀπὸ τὸν Ἄδη.

Ἄς τοῦ ἐκτείνουμε καί ἐμεῖς τὰ χέρια μας, γιὰ νὰ μᾶς τραβήξῃ προτοῦ φθάσουμε στὸν Ἄδη.

π. Γεώργιος Χάας

«ΕΙΣ ΥΓΕΙΑΝ ΤΟΥ ΚΟΡΟΪΔΟΥ»

Στὴν βιογραφία τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου διαβάζουμε ὅτι ποτέ δέν ζήτησε ἀπὸ τοὺς στρατιῶτες του κάτι πού ὁ ἴδιος δέν ἔκανε. Ὅταν ξεκίνησε γιὰ τὴν ἐκστρατεία ὁ στρατός του δέν ἦταν πολὺς καὶ τὰ ἐφόδια σχετικὰ λίγα. Ὅμως δέν ἐπιβιβάστηκε σὸ πλοῖο του, ἀναφέρει ὁ Πλούταρχος, παρά ἀφοῦ ἐξέτασε τὴν κατάσταση τῶν συντρόφων του καὶ χάρισε στόν ἕνα ἕνα χωράφι, στόν ἄλλο ἕνα μικρὸ χωριό, καὶ σ' ἄλλον τὰ ἔσοδα μιᾶς συνοικίας ἢ ἑνὸς λιμανιοῦ. Ὅταν πιά εἶχαν διατεθεῖ ὅλα τὰ βασιλικά κτήματα, ὁ στρατηγός του Περδίκκας τοῦ εἶπε: «Καὶ στόν ἑαυτό σου Βασιλιᾶ τί ἀφήνεις;», «Τίς ἐλπίδες», ἀπάντησε ὁ Ἀλέξανδρος καὶ ὁ Περδίκκας, τότε, παραιτήθηκε κι αὐτός ἀπὸ τὸ κτήμα πού τοῦ εἶχαν προσγράψει, καὶ μερικοὶ ἀκόμα ἔκαναν τὸ ἴδιο, λέγοντας ὅτι μοιράζονται τίς ἐλπίδες μαζί του ...

Σέ ἄλλη περίπτωση, ὅταν βρισκόταν στὴν ἔρημο καὶ ἦταν ὅλοι οἱ στρατιῶτες διψασμένοι καὶ ταλαιπωρημένοι ἔφεραν στόν Μεγάλου Στρατηλάτη νερό μέσα σέ κρᾶνος. Ὁ Ἀλέξανδρος πῆρε τὸ κρᾶνος καὶ ρώτησε ἂν ὑπάρχει νερό γιὰ ὅλους. Τοῦ εἶπαν ὄχι. Καὶ τότε ἔχυσε τὸ νερό σὸ χῶμα καὶ εἶπε: «Ἄν δέν ἔχει νερό γιὰ νά πιεῖ καὶ ὁ τελευταῖος στρατιώτης, τότε οὔτε ἐγὼ θά πιῶ».

Αὐτό θά πεῖ ἡγέτης. Δίνει πρῶτος τὸ παράδειγμα. Στερεῖται πρῶτος αὐτός κάτι πού δέν μπορεῖ νά προσφέρει σιὺς ἄλλους. Δέν ζητᾶ πράγματα πού δέν τὰ κάνει πρῶτα ὁ ἴδιος. Μὲ τὸν τρόπο αὐτό ἐμπνέει ὅλους ὥστε νά ὑπομείνουν τὴν στέρηση ἀγόγγυστα, γιατί βλέπουν ὅτι ὁ ἀρχηγός τους δέν ξεχωρίζει τὸν ἑαυτό του καὶ δέν ἀπολαμβάνει ἀνέσεις πού οἱ ἄλλοι στεροῦνται.

Ἡ πατρίδα μας τὴν περίοδο αὐτὴ διέρχεται μεγάλη οἰκονομικὴ κρίση. Μὲ ὁρατὸ τὸν κίνδυνο τῆς χρεωκοπίας ἡ Κυβέρνηση τοῦ τόπου μας ἀποφάσισε καὶ ἔλαβε σκληρὰ μέτρα μειώνοντας τοὺς μισθοὺς τῶν Δημοσίων ὑπαλλήλων καὶ αὐξάνοντας τοὺς φόρους γιὰ ὅλους. Ἔτσι περιορίστηκε τὸ εἰσόδημα τῶν ἐργαζομένων καὶ μάλιστα ἐξίσου καὶ τῶν χαμηλόμισθων καὶ τῶν ὑψηλόμισθων. Τὸ ἐρώτημα εἶναι: Οἱ πολιτικοὶ μας ἄρχοντες, οἱ τριακόσιοι τῆς Βουλῆς καὶ ὅλοι οἱ Κυβερνητικοὶ ἀξιωματοῦχοι, τὴν στιγμή πού ψηφίζουν σκληροὺς νόμους σέ βάρος τῶν ἐργαζομένων καὶ τῶν φορολογουμένων, προκειμένου νά ἐπιτευχθεῖ ἡ δημοσιονομικὴ σταθεροποίηση, δέν θά ἔπρεπε νά δώσουν πρῶτοι τὸ καλὸ παράδειγμα

καί ἂν ὄχι νά θυσιάσουν κάποια ἀπό τὰ σκαλδαλώδη προνόμια πού ἔχουν, τουλάχιστον νά τὰ περιορίσουν; Πόσο μᾶλλον πού δέν εἶναι τὰ θύματα τῆς κρίσης αὐτῆς πού διερχόμεθα, ἀλλά ἀντίθετα εἶναι οἱ βασικοί αἴτιοι τῆς κρίσης. Αὐτοί εὐθύνονται κυρίως, γιά τό οἰκονομικό κατάντημα τῆς χώρας μας, ἰδιαίτερος δέ ὅσοι εἶχαν τήν ἐξουσία τίς τελευταῖες δεκαετίες. Ὅπως πολύ σωστά γράφει σέ ἄρθρο της ἡ Δημοσιογράφος Ὑ Ελλη Τριανταφύλλου (Καθημερινή, 19-3-2010) «... τριάντα χρόνια τώρα, οἱ πολιτικές ἐλίτ στό ὄνομα τοῦ λαοῦ, στό ὄνομα τοῦ δημοσίου συμφέροντος, στό ὄνομα τοῦ σοσιαλισμοῦ, στό ὄνομα ὁποιουδήποτε ἰδεολογήματος, κατακρεούργησαν τό δημόσιο συμφέρον... Τριάντα χρόνια οἱ πολιτικές ἡγεσίες ἔπαιρναν μέτρα καί πρόσφεραν παροχές πού χάϊδευαν καί ἐξευμένιζαν τὰ δημόσια αἰσθήματα, ἀλλά οὐδέποτε μπῆκαν στόν πραγματικό κόπο νά δημι-ουργήσουν συνθήκες ἀναδιανομῆς τοῦ εἰσοδήματος ἐπί τό δικαιότερον ... Νά συμβάλουμε, λοιπόν, ἀλλά νά ζητήσουμε ταυτόχρονα καί τό λογαριασμό ἀπό τό πολιτικό σύστημα, πού εἶναι ἐξ' ὀλοκλήρου ὑπεύθυνο γιά ὅ,τι βιώνουμε σήμερα».

Σκάνδαλα, καταχρήσεις, μίζες, παράνομοι διορισμοί γιά ἐξασφάλιση κομματικῆς πελατείας, νομοθετήματα εὐνοϊκά γιά τούς ἰσχυρούς καί διαπλεκόμενα μέ τήν ἐξουσία φοροδιαφυγή, καταλήστευση τοῦ δημοσίου χρήματος, ἀτιμωρία, κακοδιαχείριση, ἀποτελοῦν δομικά συστατικά τοῦ διεφθαρμένου οἰκοδομήματος πού δημιούργησε τό πολιτικό σύστημα, τὰ τελευταῖα τριάντα χρόνια τουλάχιστον.

Ταυτόχρονα οἱ πολιτικοί μας ἄρχοντες ἐξασφάλισαν γιά τούς ἑαυτούς τους προκλητικά καί ἐξοργιστικά γιά τόν φορολογούμενο λαό προνόμια: Ὑψηλότατους μισθοῦς, ἀφορολόγητο εἰσόδημα, εἰδικά ἐπιδόματα, μεγάλο ἀριθμό καλοπληρωμένων συνεργατῶν, δωρεάν χορήγηση πολυτελῶν αὐτοκινήτων, δωρεάν τηλεφωνικές ἐπικοινωνίες, ἐξασφάλιση συνταξιοδοτικοῦ δικαιώματος γιά ὅλη τους τήν ζωή μέ λίγα χρόνια θητείας στή Βουλή, καί δέν εἶναι μόνο αὐτά. Οἱ βουλευτές πού μετέχουν σέ ἐξεταστικές ἐπιτροπές, γιά τίς ὁποῖες ἡ ἴδια ἡ Βουλή ἀποφασίζει, πληρώνονται μέ τεράστια ποσά πέρα ἀπό τόν μισθό τους, λές καί ἡ ἐργασία τους αὐτή δέν εἶναι στά πλαίσια τῆς ἀποστολῆς τους καί πρέπει νά ἀμείβονται ἐπιπλέον. Ὑποτίθεται ὅτι οἱ ἐπιτροπές αὐτές ἐρευνοῦν γιά παρανομίες καί οἰκονομικές καταχρήσεις πολιτικῶν προσώπων. Ξεκινοῦν ὁμως τό ἔργο τους κάνοντας κατάχρηση τοῦ Δημοσίου Ταμείου οἱ ἴδιοι οἱ Βουλευτές πού μετέχουν σ' αὐτές μέ τίς τεράστιες ἀμοιβές πού παίρνουν.

Ἄλλά καί ὅσοι βουλευτές μετέχουν στό θερινό τμήμα τῆς Βουλῆς

πληρώνονται έξτρα για τόν κόπο τους αυτόν. Ίσως όταν βγοῦμε από τήν κρίση νά ψηφίσουν νόμους για έπιπλέον άμοιβές για συμμετοχή στό χειμερινό τμήμα τής Βουλής, στό φθινοπωρινό κλπ. Νά μήν τούς κατηγοροῦμε, ὅμως, ὅτι φροντίζουν μόνο για τούς ἑαυτούς τους. Ὅπως ἀποκαλύφθηκε πρόσφατα διορίζουν συγγενείς καί φίλους τους σέ θέσεις ὑπαλλήλων τής Βουλής. Οἱ ὑπάλληλοι αὐτοί παίρνουν 16 μισθούς(!) τήν στιγμή πού ὄλοι οἱ ὑπόλοιποι ὑπάλληλοι μέ τά νέα μέτρα στεροῦνται καί τόν 14ο μισθό! Ἐν ἀνάγκη βέβαια διορίζουν καί σέ ἄλλες ὑπηρεσίες, ὅπως για παράδειγμα κηπουρός σέ νοσοκομεῖα πού –τί κρίμα– δέν διαθέτουν κήπο, οὔτε καν λίγες γλάστρες.

Τό πιό έξοργιστικό ὅμως ἀπ' ὅλα εἶναι ὅτι ἐνῶ οἱ μισθοί ἔχουν μειωθεῖ καί οἱ συντάξεις ἔχουν παγώσει, βουλευτές καί δικαστικοί ἔχουν φροντίσει ὥστε ἀπό φέτος καί μέχρι τό 2012 νά πάρουν ἑκατομμύρια εὐρώ ὡς ἔκτακτα ἀναδρομικά ἐπιδόματα. Τό σχετικό ἔγγραφο τοῦ Γενικοῦ Λογιστηρίου τοῦ Κράτους ἀποκάλυψε ἡ Πολιτική Παράταξη «ΚΟΙΝΩΝΙΑ» στήν ἰσοσελίδα της (www.koinwnia.com). Οἱ δικαστικοί ἐπιδικάζουν, οἱ βουλευτές ψηφίζουν καί «εἰς ὑγείαν τοῦ κοροΐδου» πού εἶπε καί ὁ Πρω-θυπουργός, ἀναφερόμενος σέ ἄλλη περίπτωση βέβαια. Στήν συγκεκριμένη περίπτωση τό κοροΐδο εἶναι ἀσφαλῶς ὁ Ἑλληνικός Λαός πού μέ τίς θυ-σίες καί ἀπό τό ὑστέρημά του φροντίζει νά μήν λείπει τίποτε ἀπό τούς Πρίγκιπες Πολιτικούς του ἄρχοντες. Τελικά, ἡ Δημοκρατία καί ἡ ἰσότητα πού ὄλοι ἐπικαλοῦνται, εἶναι για τούς πολλούς πού ψηφίζουν, δέν εἶναι για τούς λίγους πού ψηφίζονται. Οἱ πολλοί σφίγγουν τό ζωνάρι. Οἱ λίγοι δέν ἔχουν καν ζώνη για νά σφίξουν.

Μέσα σ' ὅλα αὐτά δημιουργήθηκε μέ πρωτοβουλία τοῦ Προέδρου τής Βουλής Λογαριασμός Ἀλληλεγγύης για τήν ἀπόσβεση τοῦ δημοσίου χρέους τής χώρας μας. Μιά πρωτοβουλία πού στοχεύει στήν ἐθελοντική προσφορά τῶν Ἑλλήνων ἐντός τής Ἑλλάδος ἀλλά καί τῶν Ἑλλήνων τής Διασποράς. Ἀξιέπαινη ἡ πρωτοβουλία ἀλλά τό ἐρώτημα εἶναι: Τό Ταμεῖο αὐτό ἔχει σάν στόχο νά βοηθήσει τήν χώρα μας καί ὄλους τούς Ἑλληνες ἢ τελικά θά βοηθήσει στό νά μήν κινδυνεύσουν νά χαθοῦν τά προνόμια τῶν λίγων καί ἐκλεκτῶν, σά ὁποῖα ἀναφερθήκαμενωρίτερα; Τό ποσόν πού θά συγκεντρωθεῖ θά βοηθήσει στήν ἀπόσβεση τοῦ δημοσίου χρέους ἢ θά βοηθήσει τούς πολιτικούς μας ὥστε νά μήν ζήσουν ποτέ τήν ἀγωνία πού ζοῦν οἱ πολίτες πού ἔχουν χρέη; Καί τί νόημα ἔχει ὁ ἑλληνικός λαός νά βάζει χρήματα σ' αὐτό τό Ταμεῖο, όταν οἱ πολιτικοί του ἄρχοντες παίρνουν πολλαπλάσια ἀπό ὅλα τά ἄλλα Ταμεῖα τοῦ Δημοσίου; Οἱ πολίτες μόνο θά πληρώνουν καί οἱ πολιτικοί μόνο θά παίρνουν; Σέ τελευταία

ἀνάλυση ἄν κάποιος χριστιανός θέλει νά προσφέρει κάτι, καί νά βοηθήσει, δέν εἶναι προτιμότερο νά προσφέρει ἀπευθείας στόν συνάνθρωπό του πού ἔχει ἀνάγκη; Ὑπάρχουν τόσοι ἄνεργοι, τόσοι πολύτεκνοι, τόσοι ἄποροι, τόσοι πού δύσκολα τά “φέρνουν βόλτα” καί στεροῦνται ἀκόμη καί τά ἀπαραιτήτα. Λέτε τό κράτος, πού, ὑποτίθεται, ὅτι μεριμνᾷ γιά τούς πιό ἀδύναμους, νά βρεῖ χρόνο καί χρήμα γιά νά ἀσχοληθεῖ μαζί τους; Μά τό Κράτος δέν ἔχει φιλόπωχα Ταμεῖα. Μόνο οἱ Ἐκκλησίες ἔχουν Φιλόπωχα Ταμεῖα καί βοηθοῦν μέ αὐτά τούς πωχούς. Τελικά πᾶμε νά σώσουμε ἕνα κράτος, πού, ὄχι μόνο δέν σέβεται τούς πολίτες του, ἀλλά ἐνῶ λέει ὅτι προσπαθεῖ νά διορθώσει τούς ἄλλους, δέν διορθώνει ποτέ τόν ἑαυτό του. Πρέπει νά μᾶς πείσουν μέ πράξεις καί ὄχι μέ λόγια οἱ Πολιτικοί μας ὅτι ἐνδιαφέρονται πραγματικά πρῶτοι αὐτοί γιά τό καλό τοῦ Κράτους καί τότε εἶναι βέβαιο ὅτι θά φιλοτιμηθοῦν καί οἱ πολίτες, καί θά προσφέρουν, ὄχι ἀναγκαστικά ὅπως γίνεται τώρα, ἀλλά μέ τήν θέλησή τους, ὅπως ἀκριβῶς συνέβη μέ τούς πολεμιστές τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου. Διότι κανείς λαός δέν γίνεται ποτέ μέγας, ἄν δέν τόν καλέσουν οἱ ἡγέτες του στό μεγαλεῖο.

Πρός τό παρόν οἱ πολιτικοί μας ἄρχοντες ἐφευρίσκουν τρόπους ὥστε ὁ λαός νά μὴν ἀσχολεῖται μαζί τους καί τά προκλητικά προνόμιά τους, ἀλλά νά στρέφει ἄλλοῦ τήν προσοχή του. Γιά παράδειγμα δέν εἶναι τυχαῖος ὁ μέγας θόρυβος πού γίνεται τελευταῖα στά Μ.Μ.Ε. γιά τήν παρουσία τῆς Ἐκκλησίας καί τήν φορολόγησή της. Εἶναι μιὰ πολύ καλή μεθόδευση ὥστε νά ρίχνουνε στάχτη στά μάτια τοῦ λαοῦ καί νά τόν ἀποπροσανατολίζουν. Εἶναι πολύ καλύτερο γι’ αὐτούς ν’ ἀσχολεῖται ὁ λαός μέ τήν Ἐκκλησιαστική παρουσία παρά μέ τήν δική τους παρουσία, καί τό πῶς καί πότε τήν ἀπέκτησε ὁ καθένας τους. Ἄλλωστε ὅπως πολύ σωστά ἔλεγε ὁ ποιητής καί στοχαστής Πόλ Βαλερί: «Ἡ Πολιτική εἶναι ἡ τέχνη νά ἐμποδίζεις τούς ἀνθρώπους νά μπλέκονται σέ ὅσα τούς ἀφοροῦν».

π. Πασχάλης Γρίβας

ΣΑΝ ΝΑ ΜΗΝ ΠΕΡΑΣΕ ΜΙΑ ΜΕΡΑ!

Ποιός εἶδε κράτος λιγοστό – σ’ ὅλη τή γῆ μοναδικό,
ἐκατό νά ἐξοδεύει – καί πενήντα νά μαζεύει;
Νά τρέφει ὅλους τούς ἀργούς – Νά ἔχει ἐπτά Πρωθυπουργούς,
ταμεῖο δίχως χρήματα – καί δόξης τόσα μνήματα;
Νά ἔχει κλητῆρες γιά φρουρά – καί νά σέ κλέβουν φανερά,
κι ἐνῶ αὐτοί σέ κλέβουνε – τόν κλέφτη νά γυρεύουνε;

Γ. Σουρῆς

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ

I. ΑΚΟΛΟΥΘΙΩΝ Μ. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΚΥΡΙΑΚΗ ΒΑΪΩΝ

Πρωΐ : Θ. Λειτουργία 7⁰⁰ π.μ.
'Απόγευμα : 'Ακολουθία 'Εσπερινοῦ 6⁰⁰ μ.μ.
Βράδυ : 'Ακολουθία Νυμφίου 7⁰⁰ μ.μ.

Μ. ΔΕΥΤΕΡΑ

Πρωΐ : Προηγιασμένη Θ. Λειτουργία 7⁰⁰ π.μ.
'Απόγευμα : Μ. 'Απόδειπνον 6⁰⁰ μ.μ.
Βράδυ : 'Ακολουθία Νυμφίου 7⁰⁰ μ.μ.

Μ. ΤΡΙΤΗ

Πρωΐ : Προηγιασμένη Θ. Λειτουργία 7⁰⁰ π.μ.
'Απόγευμα : Μ. 'Απόδειπνον 6⁰⁰ μ.μ.
Βράδυ : 'Ακολουθία Νυμφίου 7⁰⁰ μ.μ.

Μ. ΤΕΤΑΡΤΗ

Πρωΐ : Προηγιασμένη Θ. Λειτουργία 7⁰⁰ π.μ.
'Απόγευμα : 'Ακολουθία Εύχελαίου 5³⁰ μ.μ.
Βράδυ : 'Ακολουθία 'Ι. Νιπηῆρος 7⁰⁰ μ.μ.

Μ. ΠΕΜΠΤΗ

Πρωΐ : Α' Θ. Λειτουργία σὸ Παρεκκλήσιο
τοῦ 'Αγίου Νεκταρίου 6³⁰ - 8³⁰
: Β' Θ. Λειτουργία σὸν Ναὸ τοῦ
'Αγίου Νικολάου 8⁰⁰ - 10³⁰
'Απόγευμα : 'Ακολουθία τῶν 'Αγ. Παθῶν . 6³⁰ μ.μ.

Μ. ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ

Πρωΐ : 'Ακολουθία τῶν Μ. 'Ωρῶν 8⁰⁰ π.μ.
: 'Εσπερινὸς 'Αποκαθλώσεως: 10⁰⁰ π.μ.
Βράδυ : 'Ακολουθία 'Επιταφίου..... 7⁰⁰ μ.μ.
'Εξοδος 'Επιταφίου 9¹⁵ μ.μ.

Μ. ΣΑΒΒΑΤΟ

Πρωΐ : Θ. Λειτουργία 8⁰⁰ - 10³⁰

ΑΝΑΣΤΑΣΙΜΗ ΕΒΔΟΜΑΔΑ

Μ. ΣΑΒΒΑΤΟ Βράδυ : Ἀκολουθία Ἀγίου Φωτός: **11 μ.μ.**

Ἵρθρος Ἀναστάσεως : **12 μ.μ.** τὰ μεσάνυκτα

Μετὰ τὸ πέρας τοῦ Ἵρθρου ἡ Ἀναστάσιμη Θ. Λειτουργία.

ΚΥΡΙΑΚΗ ΠΑΣΧΑ Ἀπόγευμα : Ἑσπερινὸς τῆς Ἀγάπης **6³⁰ μ.μ.**

ΔΕΥΤΕΡΑ ΔΙΑΚΑΙΝΗΣΙΜΟΥ:

Θ. ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ **7³⁰ π.μ.**

ΕΣΠΕΡΙΝΟΣ **6⁰⁰ μ.μ.**

ΤΡΙΤΗ ΔΙΑΚΑΙΝΗΣΙΜΟΥ:

Θ. ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ **7³⁰ π.μ.**

ΕΣΠΕΡΙΝΟΣ **6⁰⁰ μ.μ.**

ΤΕΤΑΡΤΗ ΔΙΑΚΑΙΝΗΣΙΜΟΥ:

Θ. ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ **7³⁰ π.μ.**

ΕΣΠΕΡΙΝΟΣ **6⁰⁰ μ.μ.**

ΠΕΜΠΤΗ ΔΙΑΚΑΙΝΗΣΙΜΟΥ:

Θ. ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ **7³⁰ π.μ.**

ΕΣΠΕΡΙΝΟΣ **6⁰⁰ μ.μ.**

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ ΔΙΑΚΑΙΝΗΣΙΜΟΥ:

Θ. ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ **7¹⁵ π.μ.**

ΕΣΠΕΡΙΝΟΣ **6⁰⁰ μ.μ.**

ΣΑΒΒΑΤΟΝ ΔΙΑΚΑΙΝΗΣΙΜΟΥ:

Θ. ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ **7³⁰ π.μ.**

ΕΣΠΕΡΙΝΟΣ **6⁰⁰ μ.μ.**

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΘΩΜΑ: Θὰ τελεσθῆ Μία Θ. ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ.

ΟΙ ΙΕΡΕΙΣ, ΤΟ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ, ΟΙ ΣΥΝΕΡΓΑΤΕΣ ΜΑΣ ΚΑΙ
ΤΟ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟ ΤΟΥ ΝΑΟΥ ΜΑΣ ΕΥΧΟΝΤΑΙ ΤΟ ΠΑΣΧΑ ΑΥΤΟ ΝΑ
ΕΙΝΑΙ ΦΩΣ ΧΡΙΣΤΟΥ, ΦΩΣ ΕΠΙΣΤΡΟΦΗΣ ΣΤΙΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ ΤΟΥ
ΕΘΝΟΥΣ ΜΑΣ, ΠΑΣΧΑ ΠΡΟΣΩΠΙΚΗΣ, ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΗΣ ΚΑΙ ΕΝΟΡΙΑΚΗΣ

ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΕΩΣ

ΑΠΟΣΤΑΓΜΑΤΑ ΟΜΙΛΙΩΝ-ΣΥΖΗΤΗΣΕΩΝ
μέ θέμα τίς «ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΕΙΣ» τοῦ Ἁγ. Αὐγουστίνου
καί Ὁμιλητή τόν π. Βασίλειον Βολουδάκη

Οί ὁμιλίες-συζητήσεις μέ ὄδηγό τό ἀνωτέρω βιβλίο τοῦ ἁγίου Αὐγουστίνου συνεχίζονται στήν Πνευματική μας Ἑστία. Θά συνεχίσουμε στό σημείωμά μας αὐτό τήν παράθεση ἀποσταγμάτων τῆς ἀναλύσεως τοῦ π. Βασιλείου στή γενική θεματική ἐνότητα **«ΜΑΓΟΙ ΚΑΙ ΑΣΤΡΟΛΟΓΟΙ»**.

Ἡ διαρκής παρουσία του Θεοῦ στήν κτίση

Πρέπει νά γίνει ἀντιληπτό ὅτι ὁ Θεός βρίσκεται διαρκῶς μέσα καί στά οὐράνια σώματα. Δέν τά ἔχει ἀπλῶς δημιουργήσει μέ ἀκρίβεια καί μείνανε καμωμένα. Πόσες φορές οἱ νόμοι τῆς φύσεως δέν ἔχουν παραβιασθεῖ; Ἄν παραβιασθεῖ ἓνας νόμος χωρίς νά ὑπάρχει ὁ νομοθέτης τήν ὥρα τῆς παράβασης, δέν θά μείνει τίποτα ὀρθιο. Αὐτό οἱ φυσικοί μποροῦν νά τό ἀποδείξουν πάρα πολύ εὐκόλα. Τό παραμικρό νά ἀλλάξει, ὅλα γίνονται ἀγνώριστα. Δέν θά ἔπρεπε, λοιπόν, νά ἀναρωτηθοῦν οἱ ἐπιστήμονες πῶς δέν ἔχουν ἐπιπτώσεις αὐτά τά ἔκτακτα φαινόμενα, αὐτές οἱ ἀνατροπές ἢ ἐκτροπές τῶν φυσικῶν νόμων πού συμβαίνουν κατά καιρούς;

Ἡ φύση, ἰσχυρίζονται, τά προβλέπει αὐτά. Δηλαδή, τί εἶναι ἡ φύση, τί ξέρεи, τί δυνάμεις ἔχει; Λένε: «τά ἔχει προνοήσει ἡ φύση». Ἔχει, δηλαδή ἡ φύση καί μυαλό; **Γιά νά νοήσεις, χρειάζεσαι μυαλό, γιά νά προνοήσεις χρειάζεσαι Θεῖο μυαλό!** Ἄρα εἶναι θεά ἡ φύση; Καί ποιά εἶναι τελικά; Ποῦ βρίσκεται; Αὐτή μπορεῖ νά ὑφίσταται, ὁ Θεός ὅμως ὄχι; Αὐτή πού δέν ἐμφανίστηκε ποτέ, δέν τήν εἶδαμε, δέν τήν ψηλαφήσαμε, δέν μᾶς ἀπέδειξε τήν ὑπαρξή της καί τίς δυνατότητές της, τή λατρεύουμε. Αὐτός πού ἦρθε, Τόν ἀκούσαμε, Τόν εἶδαμε, Τόν ψηλαφήσαμε, θαυματούργησε, μᾶς ἀπέδειξε τό καθετί, Αὐτός δέν ὑφίσταται, εἶναι ἓνας

μῦθος; Αὐτά εἶναι παραλογισμοί.

Ὅλη αὐτή ἡ ἀκρίβεια καί ἡ ἰσορροπία τῆς κτήσεως ὀφείλεται στή διαρκῆ παρουσία τοῦ Θεοῦ μέσα καί πίσω καί πάνω καί πέρα ἀπό τήν κτίση. Αὐτή εἶναι ἡ ἀπόδειξη!

Δέν ὑπάρχουν νόμοι, ἄρχει ὁ Παντεπόπτης

Λένε πολλοί ἄνθρωποι πού σκέφτονται ἐπιπόλαια καί πού οἱ σκέψεις τους ἔχουν γίνει σάν τόν ...χαρτοπόλεμο, ἄσχετες καί ἀσύνδετες μεταξύ τους, ὅτι ὁ Θεός ἔβαλε νόμους στή φύση. Τό λένε χριστιανικό αὐτό.

Ποῦ ἔβαλε ὁ Θεός τούς νόμους; Ἐδῶ, νομοθετοῦν οἱ νομοθέτες, καί, ἂν δέν ἐπιβλέπονται ἄγρυπνα οἱ νόμοι τους, δέν τηροῦνται. Ἡ φύση, δηλαδή, οἱ πέτρες πῶς τούς τηροῦνε; Καί τί θά πεῖ νόμοι; Ἐνα ἀστέρι, πού εἶναι σκέτη πέτρα, ἂν τήν κάθε στιγμή δέν τό κινεῖ κάποιος ἢ δέν τό κινεῖ θεία ἐνέργεια, μπορεῖ νά κινηθεῖ; Οὔτε θεία ἐνέργεια χωρίς τή συμμετοχή τοῦ Θεοῦ ὑπάρχει. Ἡ φράση, λοιπόν, «οἱ νόμοι τῆς φύσης» δέν εἶναι σωστή. Δέν μποροῦν νά τηρηθοῦν νόμοι ἀπό ἄψυχα καί μή νοήμονα ὄντα!

Δέν ὑπάρχουν, λοιπόν, νόμοι, ὑπάρχει Παντεπόπτης, ὁ ὁποῖος αὐτό πού ἄπαξ δημιούργησε, τό ἐπιτηρεῖ καί τό ἐνεργοποιεῖ συνεχῶς.

Ἐμεῖς νομίζουμε ὅτι ἔχουμε ἔρθει μέν στή γῆ μέ τήν ἄδεια καί τήν ἔμπνευση τοῦ Θεοῦ ἀλλά ἄπαξ καί γεννηθήκαμε, ἔχει τεθεῖ σέ κίνηση μιά αὐτόνομη καί αὐτοκίνητη βιολογική διαδικασία, γιά τήν ὁποία δέν ἀπαιτεῖται ἡ συνεχῆς ἐποπτεία καί συνέργεια τοῦ Θεοῦ. Αὐτό εἶναι μεγάλο λάθος! Οὔτε δευτερόλεπτο δέν θά ὑφιστάμεθα ἂν ὁ Θεός δέν μᾶς εἶχε δεμένους μέ τόν ὀμφαλίό λῶρο τῆς Θείας Χάριτος, ἂν δέν εἴμαστε συνεχῶς συνδεδεμένοι διά τῆς ἀκτίστου χάριτος μέ τό Θεό.

Γι' αὐτό ἔχουμε κόλαση μέσα μας, ὅταν δέν πᾶμε καλά, γι' αὐτό ἔχουμε ἐνοχές. Γιατί αὐτόν τόν λῶρο δέν μποροῦμε νά τόν κόψουμε παρά μόνο ὅταν κριθοῦμε ὀριστικά, γιά πάντα καί δηλώ-σουμε ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ ὅτι τόν ἀπορρίπτουμε καί θέλουμε νά χαθοῦμε. Τότε ὁ Θεός θά δώσει τό τέλος, ἀλλά ἡ ἀπώλεια θά εἶναι αἰώνια. Συνεπῶς, δέν μποροῦμε μόνοι μας νά ὑπάρξουμε.

«Χωρίς ἐμοῦ οὐ δύνασθε ποιεῖν οὐδέν», εἶπε ὁ Χριστός. Δέν εἶπε ὅτι χωρίς ἐμένα δέν μπορεῖτε νά κάνετε τό καλό, ἀλλά ὅτι δέν μπορεῖτε νά κάνετε τίποτα, ἐκτός ἀπό ἁμαρτίες πού φέρνουν συντομότερα καί καταδικαστικά τήν φθορά καί τον θάνατο.

Ὁ σοφός γιατρός εἶχε πει στόν ἅγιο Αὐγουστῖνο ὅτι ἡ ἀστρολογία εἶναι ἀπάτη, ὅμως αὐτός εἶχε τήν ἀπορία πού ἔχουν πολλοί ἀπ' αὐτούς πού διαβάζουν τά ὠροσκόπια πώς, δηλαδή, «ἡ πρόβλεψη βγῆκε». Ἡ ἀπάντηση πού τοῦ δόθηκε εἶναι ὅτι πρόκειται γιά τήν τύχη, ὄχι μέ τήν ἔννοια τῆς θεᾶς τύχης, ἀλλά τοῦ συμπτωματικοῦ, ἐπειδή σέ ἀπασχολεῖ κάτι, ἡ λέξη, τό νόημα, ἡ πρόβλεψη πού θά διαβάσεις προσαρμόζονται εὐκολα στό πρόβλημα πού σέ ἀπασχολεῖ ἐκείνη τή στιγμή.

Οἱ ἅγιοι πατέρες μιλᾶνε γιά φυσικούς νόμους καί γιά φυσικές λειτουργίες ὅταν ἀναφέρονται στή λειτουργία τοῦ σώματος καί τῶν ὑλικῶν κτισμάτων. Δέν ἐννοοῦν ὅτι τά φυσικά σώματα ἔχουν νόμους, ἀλλά ὅτι οἱ νόμοι αὐτοί εἶναι φυσικοί γιατί ἀναφέρονται στή λειτουργία, στό σκοπό πού ὑπηρετεῖ ἡ φύση. Οἱ πνευματικοί νόμοι εἶναι οἱ νόμοι ἐκεῖνοι πού ἐφαρμόζονται ἀπό τό πνεῦμα τοῦ ἀνθρώπου, ἀπό τήν ψυχή τοῦ ἀνθρώπου, κι ὄχι ἀπό τό σῶμα του. Ἐπειδή δέ τό σῶμα μας εἶναι ἐνωμένο μέ τήν ψυχή μας, ἡ ψυχή ἐκτελεῖ καί διά τοῦ σώματος πνευματικές λειτουργίες καί διά τοῦ πνεύματος φυσικές λειτουργίες.

Δηλαδή, οἱ φυσικές λειτουργίες δέν γίνονται χωρίς τόν ἐγκέφαλο τοῦ ἀνθρώπου καί οἱ πνευματικές λειτουργίες δέν γίνονται χωρίς τή μεσολάβηση τοῦ ἀνθρώπινου σώματος. Καί ἡ καρδιά, ὡς σάρκίνο μέρος καί τά χέρια ἐκτελοῦν τά πνευματικά ἔργα.

Ἡ θεία λειτουργία δέν τελεῖται διά τῶν χειρῶν τοῦ ἱερέα; Εἶναι σῶμα τό χέρι κι ὅμως κινεῖται ἀπό τήν ψυχή γι' αὐτή τή διακονία. Γίνεται, δηλαδή στόν ἄνθρωπο κατ' ἀναλογία αὐτό πού γίνεται μεταξύ τῶν δύο φύσεων τοῦ Χριστοῦ. Στόν Χριστό γίνεται «ἡ ἀντίδοση τῶν ιδιωμάτων», μεταξύ τῆς θείας καί τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως τοῦ Του, καί ὁ Χριστός δέν πράττει μόνο ἀνθρωπίνως τά ἀνθρώπινα, οὔτε μόνο θεϊκῶς τά θεϊκά, ἀλλά πράττει τά φυσικά καί φυσικῶς καί θεϊκῶς καί τά πνευματικά τά

πράττει καί σωματικῶς καί θεϊκῶς.

Τό ἀστέρι τῆς Βηθλεέμ ἦταν ἄγγελος Κυρίου

Ἡ ἔλευση τοῦ Χριστοῦ εἶχε ἐπισημανθεῖ γιά νά κληθοῦν καί τά ἔθνη, γι' αὐτό στά βιβλία τους ὑπῆρχε ἡ πληροφορία ὅτι ὅταν γεννηθεῖ κάποιος σπουδαῖος, βασιλιᾶς, ἄρχοντας, κ.λ.π., αὐτός θά ἔχει τό ἀστέρι του. Αὐτό ἦταν μιά δοξασία τῶν μάγων, τῶν ἀστρολόγων τῆς ἀνατολῆς. Ὁ Θεός, λοιπόν, γιά νά κινήσει αὐτούς τούς ἀνθρώπους, -γιατί ὁ Θεός «ἀγκιστρώνει» τόν κάθε ἄνθρωπο ἀπό κάτι πού σχετίζεται μέ τίς ἀσχολίες του-, ἀποστέλλει ἕναν ἄγγελο του λαμπρό καί φωτεινό. Αὐτοί τόν βλέπουν σάν ἀστέρι, πού ἀκολουθεῖ, ὅμως, μιά διαδρομή τελείως ἀντίθετη ἀπό αὐτήν πού ἀκολουθοῦν τά ἄλλα ἀστέρια. Ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος κάνει μιά θαυμάσια ἀνάλυση αὐτοῦ τοῦ θέματος. Αὐτό τό ἀστέρι, φαίνεται τό πρῶτ' (ἐνῶ τό φυδικό ἀστέρι δέ φαίνεται τήν ἡμέρα), εἶναι ἄλλοτε ὄρατό καί ἄλλοτε ἀόρατο (στόν Ἡρώδη) καί ἔρχεται πάνω ἀπό τό νεογέννητο Χριστό, ἐνῶ τό φυσικό ἀστέρι βρίσκεται πολύ ψηλά στόν οὐρανό κι ὄχι πάνω ἀπό ἕνα συγκεκριμένο τόπο. Συνεπῶς, **τό ἀστέρι τῆς Βηθλεέμ ἦταν ἄγγελος Κυρίου.**

Δίνουν οἱ ἄνθρωποι σημασία στά ἄστρα γιατί αὐτά ἐπηρεάζουν. Ὅμως αὐτός ὁ ἐπηρεασμός γίνεται γιατί ἡ πλειοψηφία τῶν ἀνθρώπων ἐπηρεάζεται περισσότερο ἀπό τό σῶμα παρά ἀπό τήν ψυχή. Ἐνας κρότος, γιά παράδειγμα, μᾶς δημιουργεῖ ταχυπαλμία, ἡ καρδιά μας πάει νά σπάσει, φοβόμαστε. Κάποιος βλέπει τή συννεφιά καί μελαγχολεῖ, ἄλλος αισιοδοξεῖ μέ τόν ἥλιο. Ὁ κάθε ἄνθρωπος ἐπηρεάζεται πολύ ἀπό τήν ἀτμόσφαιρα, ἀπό τό περιβάλλον. Ἀκόμα καί μιά μυρωδιά, μιά ἀνάμνηση, μιά τοποθεσία ἢ μιά κατάσταση μᾶς ἀλλάζει τόν ψυχισμό. Τό κάθε τί μᾶς ἐπηρεάζει. Πόσο μᾶλλον μᾶς ἐπηρεάζουν αὐτά πού ἐπηρεάζονται καί μέ ἐνέργεια τοῦ διαβόλου. Ἄν διαβάσουμε τούς ἐξορκισμούς τοῦ Μεγάλου Βασιλείου θά δοῦμε ἐκεῖ πῶς ἐπιτιμᾷ τό δαιμόνιο. Ὅσο, λοιπόν, ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἐπιρρεπής στήν ἐνέργεια τοῦ διαβόλου ἢ στή φυσική ἐνέργεια, ἐπηρεάζεται ἀπό τά δαιμόνια πού βρίσκονται παντοῦ.

Ἄννα Μανωλάκη

Δικηγόρος

ΑΝΤΑΓΩΝΙΣΤΕΣ, ΜΑΘΗΤΟΠΑΤΕΡΕΣ ” Η ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΙ;

«**Σ**έ παρακαλῶ κοριτσάκι μου, πᾶμε σπίτι!» παρακαλεῖ ἡ μητέρα τὴν πεντάχρονη κόρη της στὴν ἔξοδο τῆς παιδικῆς χαρᾶς, προσπαθῶντας νὰ τὴν τραβήξει ἔξω γιὰ νὰ φύγουν. Ἡ μικρὴ ὅμως στυλώνει τὰ πόδια στό ἔδαφος καί ἀρχίζει τὰ οὐρλιαχτά. Καί τότε ἡ μαμά περνάει στό ἐπόμενο ὄπλο: «ἂν φύγουμε τώρα, θά σοῦ ἀγοράσω ἕνα γλυφιτζούρι!» Φυσικά τό κοριτσάκι σταματάει τὰ πείσματα καί τρέχει γιὰ νὰ φύγουν περιχαρεῖς καί οἱ δύο, ἢ μία γιατί κατάφερε νὰ πείσει τὴν μικρὴ ὅτι πρέπει νὰ πᾶνε σπίτι καί ἡ μικρὴ γιατί μόλις κέρδισε ἕνα γλυφιτζούρι, κάνοντας αὐτό πού ἔτσι κι ἄλλιῶς ἦταν ὑποχρεωμένη νὰ κάνει! Σᾶς φαίνεται σπάνιο ἢ ὑπερβολικό αὐτό τό περιστατικό; Ἐγώ πάντως ἔχω βρεθεῖ πολλές φορές θεατῆς παρόμοιων περιπτώσεων. Γονεῖς νὰ παρακαλοῦν τὰ παιδιά τους νὰ τοὺς ἀκούσουν, παιδιά νὰ φωνάζουν καί πολλές φορές νὰ μιλᾶνε ἄσκημα στοὺς γονεῖς, ἀρνούμενα νὰ συμμορφωθοῦν μέ αὐτά πού τοὺς ζητοῦν καί τίς περισσότερες φορές τέτοιες ἀντιπαραθέσεις καταλήγουν σέ συμβιβασμό καί ὑποσχέσεις τῶν γονέων ὅτι θά ἱκανοποιήσουν τὰ αἰτήματα τῶν παιδιῶν. Τό παράδοξο εἶναι ὅτι οἱ γονεῖς θεωροῦμε πῶς μέ αὐτὴν τὴν μέθοδο τοῦ συμβιβασμοῦ καί τῆς ἐπιβράβευσης διατηροῦμε τόν ἔλεγχο τῶν παιδιῶν. Δέν εἴμαστε σέ θέση νὰ διακρίνουμε ὅτι δέν χειριζόμαστε ἐμεῖς τὰ παιδιά ἀλλὰ ἐκεῖνα μᾶς χειρίζονται, μέ τό νὰ πετυχαίνουν νὰ ὑπακούουν μέν, ἀλλὰ νὰ ἔχουν κερδίσει καί κάποιο ἔπαθλο. Συμμορφώνονται δηλαδή στίς ὀδηγίες τῶν γονέων, πρᾶγμα πού ἔτσι κι ἄλλιῶς θά γινόταν, ἀλλὰ μέ ἀνταλλάγματα!

Μέ τό νὰ χρησιμοποιοῦμε οἱ γονεῖς μιὰ ἀποτελεσματικὴ μέθοδο, ὅπως εἶναι ἡ ἐπιβράβευση, συνέχεια καί ἀδιάκριτα, ἀπλῶς γιὰ νὰ πετύχουμε νὰ μᾶς ἀκούσουν –κάτι δηλαδή πού θά ἔπρεπε νὰ εἴχαμε κεκτημένο δικαίωμα– χάνουμε ἕνα πολύ χρήσιμο ἐργαλεῖο μέ τό ὅποιο μπορούμε νὰ βοηθήσουμε τὰ παιδιά νὰ ἀναπτυχθοῦν σάν ἄνθρωποι. Ἡ ἐπιβράβευση χρησιμεύει στό νὰ θέτουμε ὑψηλότερους στόχους κάθε φορά στὰ παιδιά, τοὺς ὁποίους νὰ προσπαθοῦν νὰ πετύχουν γιὰ νὰ ἐπιβραβευθοῦν καί μέσα ἀπὸ αὐτὴν τὴν διαδικασία

ἀναπτύσσονται πνευματικά καί ώριμάζουν σιγά-σιγά. Δέν νοεῖται ἐπιβράβευση ὅταν τό παιδί κάνει αὐτά πού εἶναι ὑποχρεωμένο νά κάνει. Ὅταν ὅμως συνηθίσει νά ἐπιβραβεύεται κάθε φορά πού κάνει αὐτά πού εἶναι αὐτονόητα, παύει τό νόημα τῆς ἐπιβράβευσης καί δημιουργεῖται στό παιδί μιά διαρκῆς ἀπαίτηση νά παίρνει ὅ,τι ζητάει, ὅποτε τό ζητάει.

Στόν ἀντίποδα αὐτῆς τῆς «παιδαγωγικῆς» ὑπάρχει ἡ ἄλλη: ὅταν κάποιο παιδί δέν ἐκδηλώνεται πολύ, ἢ δείχνει ὅτι δέν ἔχουμε κερδίσει τήν ἐμπιστοσύνη του καί δέν χαίρουμε τῆς ἐκτίμησής του, τότε τό ἀντιπαθοῦμε καί τό ἀντιμετωπίζουμε σάν ἀντίπαλο.

Δέν εἶναι λίγα τά παραδείγματα, κυρίως δασκάλων ἀλλά καί γονέων, πού ἐκδηλώνουν ἀντιπάθεια σέ παιδιὰ τά ὁποῖα ἔχουν μιά δυσκολία νά ἐξωτερικεύουν τόν ψυχικό τους κόσμο, πού δέν ἐκδηλώνονται εὐκόλα καί χρειάζονται μιά εἰδική προσέγγιση ἀπό μέρους τους προκειμένου νά ἐκφραστοῦν. Ἄντί οἱ δάσκαλοι νά ἀσκήσουν τήν τέχνη τους καί νά «ξεκλειδώσουν» τά παιδιὰ, νά τά ἐνθαρρύνουν μέ διάφορους τρόπους νά ἐκφραστοῦν καί νά προσπαθήσουν νά τούς ἐμπνεύσουν τήν ἐμπιστοσύνη, ὡς ἀντίποινα τούς συμπεριφέρονται μέ τόν ἴδιο τρόπο: «μέ κάνεις πέρα, θά σέ κάνω πέρα». Γιατί ἐρμηνεύουν τήν ἀδυναμία τῆς ἐκφρασης τῶν παιδιῶν ὡς ἀντιπάθεια στό πρόσωπό τους. Ἄντί νά ἀντιληφθοῦν τήν δυσκολία τῶν παιδιῶν καί νά τά βοηθήσουν σάν παιδαγωγοί, κολλᾶνε τήν ταμπέλα τοῦ ἀντιπαθητικοῦ καί ἀκατάδεκτου παιδιοῦ καί τό βάζουν στό περιθώριο.

Τελικά, πολλές φορές, ἐμεῖς οἱ παιδαγωγοί, εἴτε εἴμαστε γονεῖς εἴτε εἴμαστε δάσκαλοι, ἐκδηλώνουμε πιό παιδική συμπεριφορά ἀπό αὐτήν τῶν παιδιῶν! Στεκόμαστε ἀπέναντί τους σάν ἴσος πρὸς ἴσον, τά ἀντιμετωπίζουμε σάν ἴσα μέ μᾶς καί στηριζόμαστε στήν καλή τους προαίρεση γιά νά πετύχουμε αὐτό πού θέλουμε. Εἴτε μέ παρακάλια καί βραβεῖα, εἴτε μέ ἀντιπαλότητα καί ἀντίποινα.

Τά παιδιὰ ὅμως δέν μᾶς θέλουν ἴσους. Μᾶς θέλουν ἕνα σκαλί πιό πάνω ἀπό αὐτά γιά νά αἰσθάνονται ἀσφάλεια. Δέν μᾶς θέλουν δίπλα τους σάν συμμαθητές τους ὥστε νά μᾶς ρίχνουν φάπες, ὅπως κάνουν μεταξύ τους. Οὔτε ὅμως μᾶς θέλουν δέκα σκαλιά πιό πάνω ὥστε νά μᾶς φωνάζουν καί νά μὴν τά ἀκοῦμε ἢ ἀντίστροφα νά τούς μιλάμε καί νά μὴν ἀκοῦνε. Μᾶς θέλουν ἕνα σκαλί πιό πάνω ἀλλά δίπλα τους. Μᾶς θέλουν νά ξέρουμε κάτι παραπάνω ἀπό αὐτά, ἀλλά καί νά εἴμαστε σέ θέση νά τά καταλάβουμε. Ἄμα κλονιστεῖ ἡ αὐθεντία τοῦ γονέα ἢ

τοῦ δασκάλου, δύσκολα ξανακερδίζεται ἓνα παιδί.

Γιὰ νά ἀναπτυχθεῖ ὅμως μιά σχέση ἐμπιστοσύνης τοῦ παιδιοῦ πρὸς τὸν παιδαγωγό του θά πρέπει πρῶτα ὁ παιδαγωγός νά ἔχει στοιχειώδη ἐμπιστοσύνη στὸν ἑαυτό του. Θά πρέπει ὁ παιδαγωγός νά πατάει γερά στό ἔδαφος γιὰ νά μπορεῖ νά ὀδηγήσει καί ἄλλους. Θά πρέπει νά θέτει διαρκῶς τὸν ἑαυτό του ὑπὸ ἐξέταση, ἀναλογιζόμενος ὅλη τὴν πορεία πού ἔχει ὁ ἴδιος διαγράψει ἀπὸ τὴν παιδική του ἡλικία μέχρι σήμερα καί νά ἐπισημαίνει τίς δυσκολίες πού εἶχε καί ἔχει, προκειμένου νά μπορεῖ νά ἀντιλαμβάνεται καί γενικότερα ποιά εἶναι τὰ βαθύτερα αἴτια τῆς συμπεριφορᾶς τῶν παιδιῶν. Πράγματα πού μᾶς δυσκόλευαν κατὰ τὴν παιδική μας ἡλικία καί τὰ ὁποῖα ἐμεῖς ἀντιμετωπίσαμε, δέν θά μᾶς ἔρχεται εὐκόλα νά βοηθήσουμε καί τὰ παιδιά νά τὰ ξεπεράσουν; Ἄν ὅμως ἐμεῖς ποτέ δέν τὰ ξεπεράσαμε πῶς θά μπορούμε νά δείξουμε στὰ παιδιά τρόπους νά τὰ ξεπεράσουν;

Μοῦ ἔκανε ἐντύπωση ἡ αὐτογνωσία μιᾶς φοιτήτριας, ἡ ὁποία κλήθηκε νά ἀναλάβει ἓνα καθηγητικό στῆν ἐνορία της. Μοῦ εἶπε: «πῶς εἶναι δυνατόν ἐγὼ πού δέν ἔχω συνειδητοποιήσει καλά –καλά τὸν ἑαυτό μου, νά βοηθήσω τὰ παιδιά νά καταλάβουν αὐτὰ πού θέλουμε νά τοὺς ποῦμε;» Καί αὐτὴ ἡ αὐτογνωσία, νομίζω, εἶναι μιά καλὴ ἀρχὴ γιὰ νά ἀναπληρῶναι ὁ Θεός τίς ἐλλείψεις μας, γιατί ἀλοίμονο ἂν θεωροῦμε ὅτι ἀπὸ τίς δικές μας ἰκανότητες ἐπιτυγχάνεται ἡ παιδαγωγία τῶν παιδιῶν.

Τό νά θίγομαι ὅμως ἀπὸ τὴν συμπεριφορὰ τῶν παιδιῶν καί νά ἔρχομαι σέ ἀντιπαράθεση μαζί τους, ἢ τό νά αἰσθάνομαι ἄσχημα γιὰτί δέν μπορῶ νά τοὺς ἐπιβληθῶ καί νά καταφεύγω στὰ γλυκόλογα καί στὰ καλοπιάσματα προκειμένου νά τὰ πείσω νά συμβιβαστοῦμε, κατ' οὐσίαν φανερῶναι ὅτι δέν ἔχω συνειδητοποιήσει τὴν δική μου ἔλλειψη ὡς παιδαγωγοῦ ἀλλὰ αἰτιῶμαι τὰ παιδιά πού μέ ἐξαναγκάζουν νά συμπεριφέρομαι ἔτσι.

Ἡ τέχνη τοῦ παιδαγωγοῦ, ὅπως μαθαίνουμε καί στῆν σχολὴ γονέων, ἀλλὰ βλέπουμε καί στῆν πράξη, ἔχει ἐπιτυχία ὅταν ὁ παιδαγωγός μαθαίνει καί ὠφελεῖται ὁ ἴδιος ἀπὸ τὴν παιδαγωγική του. Αὐτός θά πρέπει νά εἶναι ὁ πρωταρχικός σκοπός μας. Κι ὅταν στοχεύουμε ἐκεῖ, βλέπουμε ὅτι ἡ παιδαγωγική μας ἔχει ἄμεσα ἀποτελέσματα καί στὰ παιδιά.

Μαρίνα Διαμαντῆ

ΜΙΑ ΦΟΡΑ ΚΑΙ ΕΝΑΝ ΚΑΙΡΟ, ΗΤΑΝ ΜΙΑ ΧΩΡΑ ΠΟΥ ΤΗΝ ΕΛΕΓΑΝ ... ΕΛΛΑΔΑ!

Τώρα τελευταία διάβαζα μέ τήν μικρή μου κόρη τό «Παραμύθι χωρίς ὄνομα» τῆς Πηνελόπης Δέλτα. Ὅσο τό διαβάσαμε, λοιπόν, τόσο εὔρυσκα ὁμοιότητες μέ τή σημερινή κατάσταση τῆς Ἑλλάδος. Ἡ ἀδιαφορία τῆς ἄρχουσας τάξης, τό κλέψιμο τοῦ δημοσίου χρήματος, ἡ ἐγκατάλειψη καί ἡ ἐρήμωση τῆς ὑπαίθρου. Πόσες ὁμοιότητες ἀλήθεια!

Ὅταν πήγανε νά ζητήσουν βοήθεια ἀπό τούς γείτονες συγγενεῖς Βασιλιάδες, τότε ἕνας ἀπό αὐτούς, “ὁ θεῖος Βασιλιάς”, τούς ἔστειλε ἀντί ἄλλης ἐνίσχυσης ἕνα γαϊδουρίσιο κεφάλι μέ μία τενεκεδένια κορῶνα. Μήπως βλέπετε κάποιες ὁμοιότητες μέ τόν ἀπαξιωτικό τρόπο καί τά ἐναντίον μας ὑβριστικά δημοσιεύματα τῶν φίλων μας Εὐρωπαίων;

Ἐκεῖ ὅμως πού δέν μπόρεσα νά βρῶ ὁμοιότητα ἦταν στόν τρόπο μέ τόν ὁποῖο οἱ ἰθύνοντες ἀντιμετώπισαν αὐτόν τόν ἐξευτελισμό. Σέ ἀντίθεση μέ ἐμᾶς, ἐκεῖνοι τόν χρησιμοποίησαν σάν ὤθηση γιά νά ἐνεργοποιηθοῦν, νά ἐργαστοῦν καί νά ξαναδώσουν στόν τόπο τους τήν παλιά του αἴγλη. Κατάφεραν νά ἀναστηθοῦν πραγματικά καί νά ἀντισταθοῦν στίς ἐχθρικές ἐπιθέσεις, πού εἶναι ἐπόμενο νά ἀκολουθήσουν σέ μία χώρα ὅταν αὐτή «κοιμᾶται».

Βέβαια, τό Βασιλόπουλο πού κατάφερε νά ζωντανέψει μία ὁλόκληρη χώρα, εἶχε στό πλευρό του τή Γνώση καί τή Φρόνηση. Ἐννοίες πού οἱ δικοί μας κυβερνῶντες ἤ δέν τίς ξέρουν ἤ καί ἄν τίς ξέρουν ὡς λέξεις, προσπαθοῦν, γιά τό δικό τους συμφέρον, νά τούς δώσουν ἄλλη σημασία.

Θά μοῦ πεῖτε, αὐτά εἶναι παραμύθια γιά μικρά παιδιά. Ἐδῶ δέν εἶναι τόσο ἀπλᾶ τά πράγματα. Ἐδῶ ὑπάρχει ἡ Ε.Ε., ἡ Εὐρωζώνη, οἱ διάφορες συμμαχίες πού δέν πρέπει νά θιγοῦν γιά τό «καλό μας». Πιθανόν νά ἔχετε δίκαιο, ὅμως τό βασικό χαρακτηριστικό τοῦ λαοῦ μας, ἡ ἀξιοπρέπεια, ἡ «τσίπα», ὅπως λέγανε οἱ παλαιοί, ἔπαψε νά ὑπάρχει; Οὔτε ἶχνος δέν ἄφησε μέσα μας ἡ καλοπέραση καί ἡ πλύση ἐγκεφάλου πού μᾶς κάνουν γιά τήν πρόοδο, ὅπως θέλουν νά τήν ὀνομάζουν οἱ κρατοῦντες; Καί δέν μιλῶ γιά τούς ἄρχοντες τοῦ τόπου, γιατί αὐτοί ἔχουν δείξει τό ποιόν τους κατ’ ἐπανάληψη.

Μιλῶ γιά τούς ἀπλούς ἀνθρώπους. Μιλῶ γιά τούς ἀγρότες, τούς

ἐργαζόμενους, τούς ἐπαγγελματίες καί γιά ὅλους τούς ἀνθρώπους πού μοχθοῦν γιά νά τά “φέρουν βόλτα” στή ζωή τους. Ἄξιοπρέπεια δέν ὑπάρχει; Φιλοπατρία δέν ὑπάρχει; Μόνο ὁ φιλοτομαρισμός ἔμεινε; Ποῦ εἶναι νά ξεσηκωθοῦν, ὄχι γιατί τούς θίγεται ἡ τσέπη καί τά κεκτημένα –διότι τώρα αὐτό γίνεται– ἀλλά γιατί τούς θίγεται ἡ ἀξιοπρέπεια; Ὅταν ἡ εἰκόνα τῆς Ἑλλάδος, πού προβάλλεται στους ξένους, εἶναι εἰκόνα μιᾶς χώρας διεφθαρμένης, ὅπου ὁ καθένας κοιτάει τό δικό του συμφέρον καί ὄχι τό συνολικό, τότε θίγεται ἡ ἴδια ἡ ὑπόσταση τοῦ κράτους μας καί χάνονται τά στοιχεῖα ἐκεῖνα, τά ὁποῖα ἔθεσαν οἱ πρόγονοί μας ὡς προϋπόθεση ὑπαρξῆς τοῦ Ἑλληνικοῦ κράτους ὅταν μᾶς ἐλευθέρωσαν ἀπό τόν Τουρκικό ζυγό.

Ἄραγε ὅταν θά ἀρχίσουμε νά χάνουμε καί ἐδάφη, γιά νά μή στενοχωρήσουμε καί ἀπογοητεύσουμε τούς “φίλους” γείτονες, πού τούς ἀρέσει τόσο ἡ πατρίδα μας, θά ξυπνήσουμε, ἢ μήπως θά τούς προτείνουμε, γιά νά μή θίγονται ἀπό τήν ὑπαρξή μας, νά ἀλλάξουμε τό ὄνομα τῆς πατρίδος μας καί νά ὀνομαστοῦμε ὅπως ἀρέσει σ’ ἐκείνους;

Μήπως σέ λίγα χρόνια –σέ πολύ λίγα φοβᾶμαι– τό ὄνομα Ἑλλάδα θά τό συναντοῦμε σέ κάποιες παλιές ἱστορίες πού θά διαβάζουν οἱ μητέρες στά παιδιά τους;

Μιά φορά καί ἕναν καιρό ἦταν μιά χώρα πού τήν ἔλεγαν ...Ἑλλάδα!!!

Δέσποινα Καρζή

Καμαρῶστε τή διαφορά!

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΚΑΙ ΤΟΥΡΚΙΚΑ ΣΧΟΛΙΚΑ ΕΓΧΕΙΡΙΔΙΑ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Ἐνῶ τό βιβλίο Ἱστορίας πού διδάσκονται τά Ἑλληνόπουλα στήν Στ' Δημοτικοῦ ἐξυμνεῖ τίς «προοδευτικές» προσπάθειες τῶν Ὀθωμανῶν νά ἐνισχύσουν τήν ἐκπαίδευση τῶν Ἑλλήνων κατά τήν Τουρκοκρατία καί ...ξεχνάει τό Κρυφό Σχολεῖό(!), τό ἀντίστοιχο ἐγχειρίδιο τῆς γείτονος χώρας διδάσκει στους Τούρκους μαθητές ὅτι:

– Σελίδα 19: «Τά νησιά τοῦ Αἰγαίου βρίσκονται σήμερα ὑπό ἐλληνική κατοχή»

– Σελίδα 21: «Ἡ Ἑλλάδα δέν ἔχει τή δύναμη νά διατηρήσει στό Αἶγαῖο τήν εἰρήνη». (!!!)

– Σελίδα 65: « Ἡ εἰρήνη στή Μέση Ἀνατολή καί ἡ ἀσφάλεια

σπὴν Ἀσία εἶναι δυνατόν νά διατηρηθεῖ μέ τὴν ἐπιστροφή αὐτῶν τῶν νησιῶν σπὴν Τουρκία».

– Σελίδα 110: «Ἡ Τουρκία καθόρισε τὰ χωρικά της ὕδατα στὰ 6 μίλια τό 1930. Ἔτσι ἡ Χίος, ἡ Μυτιλήνη καί ἡ Σάμος βρίσκονται μέσα στὰ χωρικά ὕδατα τῆς Τουρκίας. Τό δικαίωμα κυριαρχίας μιᾶς χώρας στὰ δικά της χωρικά ὕδατα τῆς ἐπιτρέπει νά ἀσκεῖ τὰ ἴδια δικαιώματα στὰ νησιά πού βρίσκονται σέ αὐτά τὰ ὕδατα».

Αὐτά καί ἄλλα πολλά ἀλιεῦει κάποιος ἀπό τὴν πρώτη κιόλας ἀνάγνωση τοῦ βιβλίου Ἱστορίας (Τουρκική ἔκδοση 1996), τό ὁποῖο διδάσκεται σήμερα συστηματικά στίς μεγαλύτερες τάξεις τοῦ τουρκικοῦ σχολεῖου ὀκταετοῦς ὑποχρεωτικῆς φοίτησης.

Τό συγκεκριμένο σύγγραμμα, πού τιτλοφορεῖται τὰ «**Τά δίκαια τῆς Τουρκίας**» (EgeDenizinde TurkHaklari), κυκλοφόρησε γιά πρώτη φορά στή γείτονα τό 1955 μέ τὴν ὑπογραφή τοῦ Τούρκου καθηγητῆ Ἱστορίας **Μεχμέτ Σακά**.

Βάσει τῶν αὐθαίρετων ἱστορικῶν θεωριῶν, τίς ὁποῖες σήμερα διδάσκονται στίς ἱστορικές ἀκαδημίες καί στίς στρατιωτικές σχολές τῆς Τουρκίας, ὅλοι οἱ πολιτισμοί τοῦ Αἰγαίου –μεταξύ αὐτῶν καί ὁ ἑλληνικός– ἦταν τουρκικῆς προέλευσης!

Φτάνουν στόν παραλογισμό νά θεωροῦν **Μινωίτες, Μυκηναίους, Ἴωνες, Τρῶες καί Πελασγούς** ...προτουρκικές φυλές(!) πού κατοικοῦσαν στό Αἰγαῖο. Σύμφωνα μέ αὐτές τίς ἀπίστευτες θεωρίες, οἱ Ἕλληνες δέν ἦταν παρά ἓνα μικρό παρακλάδι τοῦ «μεγάλου τουρκικοῦ λαοῦ», τοῦ «μοναδικοῦ πού εἶχε τή δύναμη νά δημιουργεῖ μεγάλα κράτη καί πολιτισμούς»!

Ἀκόμη πιό προχωρημένη εἶναι ἡ ἐργασία τοῦ **Σελαχατίν Σαλιζίκ** (Turk Yunaniliskilerivefiliki eteria), ὅπου περιλαμβάνονται ἀλλόκοτοι ἰσχυρισμοί, ὅπως ὅτι ὁ ἑλληνικός πολιτισμός ἦρθε ἀπό τὴν Ἀσία καί δέν εἶχε κανένα πρωτότυπο στοιχεῖο, ὅτι οἱ Τοῦρκοι ἦρθαν στό Αἰγαῖο τό ...2480 π.Χ. καί ὅτι ὁ **Δημόκριτος, Ἡρόδοτος, Ἱπποκράτης, Πυθαγόρας** καί **Ὅμηρος** ἦταν ὅλοι τους τουρκικῆς καταγωγῆς!

Ἡ ἐργασία του ἐγκρίθηκε ἀπ' τό τουρκικό ὑπουργεῖο Παιδείας καί διδάσκεται στὰ τουρκικά σχολεῖα...

Ἀρχική πηγή πού ἐπεξεργασθῆκαμε: Ἐφημερίδα **«ΤΟ ΘΕΜΑ»** - Νίκος Χειλαδάκης

Κυκλοφορεί στο Διαδίκτυο:

«ΑΚΡΩΣ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΝ ΜΑΘΗΜΑ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

“Όσοι γνωρίζουν τουρκικά ή έχουν έπαφές με τούρκους, ας τούς ενημερώσουν!... Νά τούς κάνουν επίσης γνωστό ότι, ενώ μās αποκαλούν Γιουνάνηδες (δηλαδή, “Ιωνες) εξακολουθούν νά κατέχουν τήν Ίωνία!

ΠΩΣ ΦΤΙΑΧΤΗΚΕ Η ΤΟΥΡΚΙΚΗ ΣΗΜΑΙΑ;

“Αν δέν ξέρετε, όρίστε ή απάντηση;

‘ Η Τούρκικη σημαία, καί τό αντίστοιχο “έθνικό σύμβολο” τών

Τούρκων, προέρχεται από ένα σύμβολο του Βυζαντίου, αλλά της αρχαιοελληνικής πόλης Βυζάντιον, πού υπήρχε στην θέση της Κωνσταντινούπολης.

Αυτό τό σήμα, πού είναι πανάρχαιο καί απαντάται ως λατρευτικό σύμβολο της Θεάς Έκάβης, έγινε σύμβολο της πόλης του Βυζαντίου όταν ο Φίλιππος, πατέρας του Μεγαλέξανδρου, προσπάθησε νά καταλάβει αυτή τήν πόλη, καί μία νύχτα μέ συννεφιά, έστειλε πολεμιστές (σάν καταδρομική επιχείρηση) νά περάσουν τά τείχη, γιά νά αλώσουν τήν πόλη.

Ξαφνικά, εμφανίστηκε τό φεγγάρι, οί εισβολείς έγιναν αντιληπτοί, καί αποκρούστηκε ή επίθεση.... Από τότε, καί έπειδή θεωρήθηκε ως θείκη βοήθεια προς τήν πόλη, έγινε σύμβολο της πόλης του Βυζαντίου.

‘Από εκεί έμεινε ως σύμβολο παραδοσιακά καί στην Κωνσταντινούπολη, τό βρήκε καί ο Μωχάμεντ ο πορθητής (καί οί έπόμενοι του), καί, όπως χρησιμοποίησε τά πάντα πού βρήκε από τή Βυζαντινή Αυτοκρατορία γιά νά δώσει αυτοκρατορική χροιά στην πλιατσικολογική Όθωμανική κατάκτηση, τό έκανε ένα σύμβολο της Όθωμανικής κυριαρχίας, καί έτσι έμεινε ως μουσουλμανικό σύμβολο....

‘ Η διπλανή φωτογραφία είναι από ένα κέρμα τών Βυζαντίων καί αν θά προσέξετε, τό γράφει: **ΒΥΖΑΝΤΙΩΝ**

‘Αν ξέραμε τήν ιστορία μας, τουλάχιστον δέν θά ανεχόμασταν τόν σημερινό έξευτελισμό...»

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΕΝΟΣ ΒΑΤΡΑΧΟΥ ΠΟΥ ΔΕΝ ΗΞΕΡΕ ΟΤΙ ΘΑ ...ΒΡΑΖΟΤΑΝ!

Ἡ ἱστορία αὐτοῦ τοῦ βατράχου εἶναι ὠμή μὰ πραγματική...

Ἐκ τῆς ἀλληγορίας τῆς σηληϊᾶς τοῦ Πλάτωνα, ἕως τὸ Matrix, διαβαίνοντας μέσα ἀπὸ τοὺς μύθους τοῦ La Fontaine, καταλήγουμε πὼς ἡ χρῆση τοῦ γλωσσικοῦ συμβολισμοῦ εἶναι ἕνας προνομιακὸς τρόπος πού μπορεῖ νὰ κάνει τὸν ἄνθρωπο νὰ σκεφτεῖ καὶ νὰ διαδώσει τίς ιδέες του σὲ ἄλλους ἀνθρώπους.

Ὁ Olivier Clerc, συγγραφεὺς καὶ φιλόσοφος, μὲ αὐτὴ τὴν μικρὴ ἱστοριούλα, μέσω τῆς ἀλληγορίας, ἐμφανίζει τὰ καταστροφικὰ ἀποτελέσματα τῆς μὴ συνειδητοποιήσεως τῶν ἀλλαγῶν, πού ἐπηρεάζουν δυσμενῶς τὴν ὑγεία μας, τίς μεταξὺ μας σχέσεις, τὴν κοινωνικὴ ἐξέλιξη καὶ τὸ περιβάλλον.

Εἶναι μέσα της, συμπυκνωμένες, ἡ ζωὴ καὶ ἡ γνώση, πού ὁ καθεὶς μας θὰ πρέπει νὰ φυτέψει στὸν προσωπικὸ του κήπο ὥστε αὔριο νὰ μπορέσει νὰ δρέψει τοὺς καρπούς τους.

Τὸ βατραχάκι πού δὲν ἤξερε ὅτι θὰ βραζόταν...

Φανταστεῖτε μίαν κατσαρόλα γεμάτη κρύο νερό, μέσα σὲ ὁποῖο κολυμπᾷ ἀνέμελα, ἕνα βατραχάκι.

Κάτω ἀπὸ τὴν κατσαρόλα, ἀνάβετε μίαν μικρὴ φωτιά καὶ τὸ νερό, ἀρχίζει νὰ ζεσταίνεται πολὺ σιγά.

Τὸ νερό, σιγά σιγά γίνεται χλιαρὸ καὶ τὸ βατραχάκι, βρίσκοντάς το μᾶλλον εὐχάριστο, συνεχίζει νὰ κολυμπᾷ χαρούμενο. Ἡ θερμοκρασία τοῦ νεροῦ συνεχίζει νὰ ἀνεβαίνει.

Τώρα τὸ νερό εἶναι πιὸ ζεστό, ἀπὸ ὅ,τι τὸ βατραχάκι θὰ θεωροῦσε εὐχάριστο, αἰσθάνεται λίγο κουρασμένο, ἀλλὰ παρ' ὅλα ταῦτα δὲν αἰσθάνεται κανέναν φόβο. Τώρα τὸ νερό εἶναι πραγματικὰ ζεστό καὶ τὸ βατραχάκι ἀρχίζει νὰ αἰσθάνεται δυσάρεστα, ἀλλὰ εἶναι ἐξουθενωμένο. Γι' αὐτὸ τὸ λόγο, ὑπομένει καὶ δὲν ἀντιδρᾷ.

Ἡ θερμοκρασία συνεχίζει νὰ ἀνεβαίνει, ἕως ὅτου, τὸ βατραχάκι καταλήξει νὰ βράσει καὶ ὡς ἐκ τούτου, νὰ πεθάνει. Ἐάν ἔρριχναν τὸ ἴδιο βατραχάκι κατ' εὐθεῖαν σὲ νερό θερμοκρασίας 50 βαθμῶν, μὲ μίαν ἐκτίναξη τῶν ποδιῶν του, θὰ εἶχε πηδήξει ἀμέσως ἔξω ἀπὸ τὴν κατσαρόλα!

Αὐτό, ἀποδεικνύει, ὅτι ὅταν μίαν ἀλλαγὴ γίνεи μὲ ἕναν τρόπο ἀργό,

δέν συνειδητοποιεῖται ἀπό τήν πλειονότητα τῶν ἀνθρώπων καί γιά αὐτό δέν προκαλεῖ καμία ἀντίδρασή τους, καμία ἀντίσταση, καμία ἐπανάσταση.

Ἐάν μελετούσαμε σοβαρά αὐτό πού συμβαίνει στήν κοινωνία μας ἐδῶ καί κάμποσες δεκαετίες, θά μπορούσαμε νά ἀντιληφθοῦμε ὅτι χρόνο μέ τόν χρόνο ἔχουμε ἀπογυμνωθεῖ ἀπό τίς πανανθρώπινες ἀξίες καί τά ἰδανικά μας. Δέν τό ἀντιλαμβανόμαστε, ὅμως, γιατί γίνεται ἀργά-ἀργά γιά νά τό συνηθίζουμε.

Πολλά γεγονότα, πού πρὶν ἀπό 20, 30 ἢ 40 χρόνια θά μᾶς ἔκαναν νά φριζούμε καί νά βγοῦμε σιούς δρόμους, σήμερα ἔγιναν κάτι συνηθισμένο καί περνᾶνε ἀπαρατήρητα ἢ ἀφήνουν τελείως ἀδιάφορη τήν πλειονότητα τῶν ἀνθρώπων.

Στό ὄνομα τῆς προόδου, τῆς ἐπιστήμης καί τοῦ κέρδους, γίνονται διαρκῶς αὐθαιρεσίες κατά τῆς προσωπικῆς ἐλευθερίας τοῦ καθενός μας, τῆς ἀξιοπρέπειάς μας, τῆς ἀκεραιότητος τῆς φύσεώς μας, τῆς ὁμορφιάς καί τῆς χαρᾶς τῆς ζωῆς. Μέ ἀργό ρυθμό ἀλλά ἀσταμάτητα, μέ τήν συνεχῆ συνηθισμένη τῶν σιωπηλῶν θυμάτων, πού ἔχουν χάσει τήν ἰκανότητα καί τή θέλησή τους νά ἀμυνθοῦν, μᾶς ἐπιβάλλεται τελικά ἕνα νεοεποχίτικο ἦθος καί ἕνας τρόπος ζωῆς πού ἀπαξιώνει τόν ἄνθρωπο καί δέν τόν ἀφήνει νά ἐκπληρώσει τόν πνευματικό προορισμό του καί νά εὐτυχίσει.

Τά ἄσχημα προγνωστικά γιά τό μέλλον μας, ἀντί νά προκαλοῦν ἀντιδράσεις καί ἐξεγέρσεις, δέν κάνουν τίποτε ἄλλο παρά νά προετοιμάζουν ψυχολογικά τούς ἀνθρώπους, ὥστε νά ὑφίστανται καί νά ἀποδέχονται τίς ἐξαθλιώσεις καί τίς δραματικές συνθήκες ζωῆς πού τούς ἐπιβάλλονται.

Τό συνεχές σφυροκόπημα ἀπό τά Μέσα Ἐνημερώσεως, μέ τήν ὑπερπληροφόρηση, τίς κακόγουστες ἐκπομπές καί τά reality shows, πού ἰσοπεδώνουν τήν ἀνθρώπινη ἀξιοπρέπεια, μεταλλάσσουν τόν ἀνήσυχο ἀνθρώπινο νοῦ σέ παθητικό δέκτη, πού ἀπλᾶ ἐκτελεῖ ἐντολές χωρίς κρίση καί ἰκανότητα νά ἀντιλαμβάνεται τό τί γίνεται γύρω του...

Ὅταν γιά πρώτη φορά μίλησα γι' αὐτά τά πράγματα, ἀναφερόμουν στό αὔριο ... Τώρα ἀναφέρομαι στό σήμερα!!!

Συνειδητοποίηση ἢ βράσιμο. Πρέπει νά διαλέξετε!!!

Λοιπόν, ἂν δέν εἶστε σάν τό βατραχάκι, μισοβρασμένοι, κάντε μιά γερή ἐκτίναξη μέ τά πόδια, πρὶν εἶναι πολύ ἀργά.

Εἴμαστε ἤδη μισοβρασμένοι ἢ ὄχι;(!)

Ὁ συντάκτης πού παρουσίασε στό περιοδικό μας τήν ἱστορία τοῦ Olivier Clerc δέν θέλησε νά μαθευτῆ τό ὄνομά του ἀλλά νά διαδοθῆ ἡ ἱστορία του.

Ἐπιστολή τοῦ Πολιτιστικοῦ Συλλόγου Πομάκων Ξάνθης

ΔΕΝ ΘΕΛΟΥΜΕ ΝΑ ΜΑΘΟΥΜΕ ΤΟΥΡΚΙΚΑ κ. ΠΡΩΘΥΠΟΥΡΓΕ!

Ἐπιστολή διαμαρτυρίας πρὸς τὸν πρωθυπουργό Γιώργο Παπανδρέου καί τήν ὑπουργό Παιδείας Ἄννα Διαμαντοπούλου ἀπέστειλαν στίς 17 Μαρτίου 2010 τὰ μέλη τοῦ πολιτιστικοῦ συλλόγου Πομάκων Νομοῦ Ξάνθης, τονίζοντας πὼς τὸ ἐπίσημο Ἑλληνικό Κράτος τοὺς ὑποχρεώνει νά μάθουν Τουρκικά, μία γλῶσσα πού, ὅπως τονίζουν, «δέν θά χρησιμοποιήσουμε ποτέ».

Μεταξύ ἄλλων στήν ἐπιστολή τους γράφουν: «Τό Ἑλληνικό Κράτος, παραβιάζοντας θεμελιώδη δικαιώματα πού παρέχει τό Σύνταγμά του καί οἱ Εὐρωπαϊκές συνθήκες, ἀλλά καί τὰ ἄρθρα 40 καί 45 τῆς συνθήκης τῆς Λωζάνης, τὰ ὁποῖα παρέχουν στίς μουσουλμανικές μειονότητες τῆς Ἑλλάδας τό δικαίωμα «νά ποιῶνται ἐλευθέρως ἐν αὐτοῖς χερῶν τῆς γλώσσης των», στερεῖ ἀπό μᾶς καί τὰ παιδιά μας ὄχι μόνο τό δικαίωμα τῆς ἐκπαίδευσης στήν μητρική μας γλῶσσα, ἀλλά ἀκόμη καί τό πλέον στοιχειῶδες δικαίωμα τῆς ἀποκλειστικῆς ἐκπαίδευσης στήν ἐπίσημη γλῶσσα του, τήν Ἑλληνική, καί μᾶς ἐπιβάλλει τήν ὑποχρεωτική ἐκπαίδευση σέ μία ξένη γλῶσσα, τήν ὁποία δέν μιλοῦμε καί δέν ἐπιθυμοῦμε νά χρησιμοποιοῦμε, δηλαδή τήν Τουρκική», τονίζουν τὰ μέλη τοῦ συλλόγου καί προσθέτουν: «Ἐδῶ καί πολ-λές δεκαετίες συντελεῖται εἰς βάρος μας μία μορφωτική, γλωσσική καί πολιτισμική γενοκτονία. Μία γενοκτονία εἰς βάρος αὐτῶν τῶν ἀνθρώπων, μεταξύ τῶν ὁποίων ἀνήκουν καί τὰ μέλη τοῦ συλλόγου μας, πού ἔχουμε τό θάρρος νά αὐτοπροσδιορίζομαστε ὡς Πομάκοι τῆς Ἑλλάδας».

Πῶς, ἄραγε, ἐξηγεῖται αὐτή ἡ μεγάλη σπουδή μας γιά τήν ἐπιβολή τῆς Τουρκικῆς γλώσσας, μέ τό “ἔτσι θέλω”, σέ ἀνθρώπους πού ὄχι μόνο δέν ἐνδιαφέρονται νά τή μάθουν ἀλλά καί συνειδητά ἀντιδροῦν; Ποιούς ἐξυπηρετοῦμε καί ἀπό ποιούς παίρνουμε ἐντολές; Θά μᾶς ἀπαντήση κανείς;

ΠΡΟΣΚΛΗΣΗ ΣΕ ΠΑΣΧΑΛΙΝΟ ΤΡΑΠΕΖΙ

Πασχαλινό τραπέζι θά σιρῶση καί φέτος τό Ἐνοριακό Φιλόπωχο Ταμεῖο μας.

Ὅποιος εἶναι μόνος του καί δέν ἔχει πρόσκληση ἀπό δικούς του ἢ γνωστούς του ἀνθρώπους, προσκαλεῖται νά συμμετάσχη στήν ἑορταστική τράπεζα τῆς Ἐνορίας μας, τήν Κυριακή τοῦ Πάσχα καί ὥρα 11.00 π.μ. σίό Κέντρο Ἐνοριακῆς Ἀγάπης ἐπί τῆς ὁδοῦ Τηλεμάχου 12.

ΕΝΟΡΙΑΚΕΣ ΕΙΔΗΣΕΙΣ

- * **ΔΕΥΤΕΡΑ** Θ. Λειτουργία θα τελεσθῆ σὴν ἑνορία μας κατὰ τὶς Κυριακὲς **18** καὶ **25** Ἀπριλίου.
- * **ΡΟΥΜΑΝΙΚΗ** Θεία Λειτουργία θα πραγματοποιηθῆ σὶς **4** καὶ σὶς **11** Ἀπριλίου.

**ΤΗΝ ΚΥΡΙΑΚΗ 2 ΜΑΪΟΥ ΚΑΝΕΙΣ ΑΠΟ ΟΣΟΥΣ
ΔΥΝΑΝΤΑΙ ΝΑ ΜΗ ΛΕΙΨΗ
ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΝΟΡΙΑΚΗ ΜΑΣ ΑΙΜΟΔΟΣΙΑ!**

Η ΕΝΟΡΙΑ ΩΣ ΣΠΟΥΔΑΣΤΗΡΙΟ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΚΑΤΗΧΗΣΕΩΣ

Ομιλίες μὲ σκοπὸ νὰ βοηθηθοῦμε σὴν πνευματικὴ μας ζωὴ γίνονται σὴν ἑνορία μας:

* Κάθε **ΚΥΡΙΑΚΗ** πρωτῆ, μετὰ τὴν Θ. Λειτουργία, ἀπὸ τὶς **11³⁰** ἕως τὶς **1³⁰** τὸ μεσημέρι, σὴν Πνευματικὴ μας Ἑστία (ὁδὸς Μαυρομικάλῃ 96), μὲ γενικὸ θέμα **«Τὸ βιβλίο “Ἐξομολογήσεις” τοῦ Ἁγίου Αὐγουστίνου, διάγνωση καὶ θεραπεία τῶν προβλημάτων τῆς ἀνθρώπινης ψυχῆς»**.

Κατὰ τὴν διάρκεια τῆς ἀναπόξεως τοῦ θέματος γίνεται διάλογος μὲ τοὺς ἀκροατές.

Πρὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς ὁμιλίας παρατίθεται δωρεάν ἓνα μικρὸ πρόγευμα

πρὸς ἀναψυχὴν τῶν προσερχομένων εὐθὺς μετὰ τῆ Θ. Λειτουργία.

* Κάθε **ΤΡΙΤΗ 6 - 7** μ.μ. **ΘΕΟΛΟΓΙΚΑ ΜΑΘΗΜΑΤΑ**, μὲ γενικὸ θέμα: **«Προσεγγίζοντας τὸν Ἅγιο Κωνσταντῖνο τὸν Μέγα, μέσα ἀπὸ τὰ κείμενά του καὶ τὰ γεγονότα τῆς ζωῆς του»**.

Η ΣΧΟΛΗ ΓΟΝΕΩΝ γίνεται ἀμέσως μετὰ, **7 - 8** μ.μ. Φέτος συζητοῦνται ἐρωτήματα καὶ προβλήματα πού θέτουν οἱ γονεῖς.

Ἐπεύθυνος Συνάξεων: π. Βασίλειος Βολουδάκης.

* Κάθε **ΤΕΤΑΡΤΗ** ἀπόγευμα, σὶὸ Παρεκκλήσιο τοῦ Ἁγ. Νεκταρίου μετὰ τὸν Ἑσπερινὸ καὶ τὴν Παράκληση οἱ ὁμιλίες ἔχουν γενικὸ θέμα: **«Θέματα ἀπὸ τὴν Παλαιὰ καὶ τὴν Καινὴ Διαθήκη»**.

Ἐπεύθυνος-Συντονιστής: π. Φίλιππος Μίαρης.

